

Avram Davidson

Drak zákeřník

(ikarie 1997/03)

I.

Draka vyplašili v belroských lesích a hnali ho asi míli. Když narazil na druhou řadu nadháněčů, obrátil se, připravený k boji.

Celý hon na okamžik ztichl. Jon-Joras, který se cítil (aspoň podle svých představ) jako panna při prvním dostaveníčku, slyšel pouze zvuk vlastního těžkého dechu; cítil, jak mu po tváři a po těle začíná stékat pot. Drak se skrčil na opačné straně mýtiny před jeho postavením a hřeben se mu chvěl. Uběhla chvíle. Velká hlava se o kousíček nejistě pohnula a oči, jež připomínaly broušené drahokamy, se otáčely ve svých důlcích - modrý, zelený, modrozelený záblesk v paprsku slunečního světla, plného vířících skvrnek, které se znenadání prodralo mezi stromy. Pak z tlamy vyšlehl neuvěřitelně dlouhý červený rozeklaný jazyk, chvěl se a ochutnával vzduch. Rozhodnutí patrně učinilo spíš tělo než vědomí (pokud ten tvor vůbec nějaké vědomí má... a co si asi musí myslet!) a drak se vrhl doleva.

Ticho se okamžitě protrhlo. Nadháněči klusali nalevo, třískali činely, hulákali a vyluzovali nápěvy na svých vřeštivě znějících šalmajích. Lučištníci (upravení a úhlední ve svých zelených kabátcích a kožených kamaších) založili šípy do třetiv a zaujali připravený postoj. Na signál vypustili mrak šípů, tak rychle, že Jon-Joras sotva postřehl nějaký pohyb; v příštím okamžiku už bylo šípy vidět jen jako opeřené dýky, lemující bok velkého tvora.

Říci, že drak zasyčel, znamená pouze přiznat omezenost jazyka: při tom zvuku, který sluchové nervy dokázaly zprostředkovat jen neúplně, ušní bubínky bolestivě zaléhaly. Drak zasyčel. Mohutným probodaným trupem proběhla křeč a objevily se tenké stružky tmavé krve. Drak se zastavil, otáčel hlavou ze strany na stranu, pátral po svých trýznitelích a lícní torby se mu nadouvaly zuřivostí. Vítr změnil směr a přinesl k Jon-Jorasovi hořký, žluklý pach. Jon-Joras cítil, jak mu kůži polévá chlad a jak mu buší srdce.

Pak vyběhli kupředu praporečníci a začali draka dráždit praporci na dlouhých žerdích. Sykot se náhle změnil v řev, který rozechvíval vzduch. Tady je konečně nepřítel, kterého drak může vidět! S hlavou u země a nataženým krkem se začal pohybovat k nim. Nejprve zvolna a těžkopádně kladl jednu mohutnou nohu pečlivě za druhou. Praporečníci nyní téměř tančili svými tradičními pohyby... osmičková figura, ryba, motýl... a ještě rychleji... vosy... bílé, červené, zelené a žluté praporce prošlehávaly vzduch týraný dračím řevem.

A velký dračí samec se blížil rychleji a rychleji, nyní již dunivým klusem, a od velkých nohou odletovaly drny, jak ty nohy bušily do země a otřásaly jí. Činely i lesní rohy zmlkly. Klus přešel v cval, v trysk a muži vykřikli, když se drak jediným náhlým a děsivým pohybem vzepjal na zadních, skočil kupředu mezi ně a předními paraty švihal do vzduchu. Praporce v dokonalé souhře klesly k zemi a praporečníci mrštně navinuli jejich tkaninu kolem žerdí. Pestrobarevné tkaniny, které předtím tančily a zvíře dráždily, byly náhle z čistá jasná pryč; smotané, zahrabané do země, ukryté v trávě; a praporečníci se krčili stranou.

Velký tvor se opět zmateně zastavil. Ohromná hlava vrčela a hřměla dvacet stop nad zemí a otáčela se na všechny strany. Zleva zasáhla nekrytou hrud' další řada šípů. Drak zařval, snažil se zbavit šípů a pak se vrhl směrem, odkud přiletěly. A činely třikrát třeskly a nové mračno šípů, tentokrát zprava, se mu zabodlo do kyčle a nohy. Opět třikrát zazněly činely, a zatímco drak vyřvával svou bolest a zuřivost a znovu komíhal hlavou, praporečníci pohybem dlaní rozvinuli praporce, vztyčili jejich žerdě a pestré pruhy látky opět za vířily vzduchem.

Drak zaryčel a zaútočil. Poznamenaný krví, která mu v prouzcích stékala po světlejší spodní části těla, se jako hrom snesl na praporečníky. Praporce i muži, kteří je nesli, opět zmizeli. Drak se opět zastavil. Znovu a znovu vydával do větru svůj velkolepý řev. V polovině vzdálenosti mezi jeho krkem a rozkrokem viděl Jon-Joras bílou značku ve tvaru X jako štít na vydouvajících se kůži. Měl za to, že vidí, jak ve středu toho kříže pulsuje mohutný tep a pak - obraz i zvuk zachytil najednou - za ním práskla lovecká ručnice a rytmické záškuby zmizely v přívalu krve, jež stříkala ven mohutným obloukem. A drak toporně natáhl pařáty, odhalil obrovské zuby ve zmučeném šarlatovém úšklebku, vychrlil drsný smrtelný výkřik a tlamou napřed padl na zem, která se chvěla a trásla, když měla přijmout jeho tělo.

"Skolen!" volal jakýsi hlas tradiční výkřik, vysoký, pronikavý, triumfální a třesoucí se. "Skolen! Skolen! Drak je skolen..A"

Prudce ztichl, když si Jon-Joras uvědomil, že ten hlas patří jemu. A kolem zněl halas.

* * *

Muž, který zastřelil draka, byl vrchní komisař Narthy odkudsi z Hada, vzdáleného souhvězdí, jehož planety zřejmě oplývaly drahými kovy a vzácnými horninami - a bohatými, lovecké výlety si kupujícími vrchními komisaři, jako byl Narthy.

Vrchní komisař vlastně nebyl špatný chlapík, nicméně se naprosto lišil od Jon-Jorasova pána. Připojil se ke kroužku lidí, jež se shlukli kolem něj, aby mu pogratulovali k úlovku.

"Dobrá rána, Lovče."

"Dobře umístěná, Lovče."

"... a dobře načasovaná."

Mistr lovčí byl statný muž se sluncem sežehnutou a větrem ošlehanou tváří; jmenoval se Roedeskant a na rozdíl od jiných mistrů lovčích, kteří patřili ke gentlemanům, gentlemanem nebyl, třebaže vyrostl na jejich panstvích. Při lovu byl chladný a dostatečně sebejistý, avšak nyní - vědom si přítomnosti kamer a svého nízkého společenského původu - se choval poněkud nemotorně.

Jon-Joras se obrátil a odcházel pryč, částečně proto, aby nebyl svědkem Roedeskantových rozpaků, a částečně proto, že pohled na podsaditého, zubícího se Narthyho, rituálně omývaného krví, mu příliš neimponoval. Jeho domovský svět, planeta beta hvězdy Musorgskij Minor, neležel nikde v blízkosti Hada (kde Jon-Joras nikdy nebyl a nečekal, že by se tam někdy octl, ba ani o to nestál). Nikdo, kdo ho zná, ho neuvidí na 3D-snímcích, za které Narthy zaplatil malé jmění a které nepochybně bude ukazovat svým přátelům - rodině - a známým - a podřízeným - a těm nadřízeným, na které bude chtít udělat dojem - po zbytek svého života.

Kolem něj se pronikavě vznesl pach vonné trávy, nebyl však dost silný na to, aby přehlušil hořký zápach dračího pižma. Tu se vedle něj ozval jakýsi hlas: "Pěkně mizerná rána!"

Spíš překvapeně než polekaně se Jon-Joras obrátil a vyhrkl: "Cože?"

Byl to kdosi, koho neznal, oblečený v bílém oděvu gentlemanů - vysoký chlapík s krví podlitýma očima a prošedivělými vlasy. "Mizerná rána," opakoval muž. "Špatně načasovaná. Roztřesený prst na spoušti, nic víc. Tihle nováčci jsou všichni stejní. Vždyť s tím dračím býkem si mohli ještě dobrou čtvrt hodinu pohrát! Ne... Neříkejte mi, že mu Roe dal signál ke střelbě, já to viděl. Ach ano, jistě, oni to přece vědí nejlépe, tam někde v Ještěrce nebo v Žábě nebo odkud to pochází ten 'Lovec' Barfy nebo jak se jmenuje..."

Pohlédl na Jon-Jorase bystrýma modrýma očima. "Vy nejste od Společnosti, že?"

"Ne. Jsem jeden z důvěrníků krále Por-Paula. Jetro Yi - ten je od Společnosti - pro něj bude organizovat lov. Já jsem jenom přijel předem, abych dohlédl na to, že přípravy proběhnou podle jeho představ."

Muž v bílém zachrčel. "Nu, každému, co jeho jest. Já sám si na monarchie příliš nepotrpím, když musíte tu svou zatracenou korunu co pět let obnovovat a dělat ústupky lůze a chátře, špinavou práci, volby. Ne. Ovšem nic proti vašemu místnímu králi." Gentleman, který měl patrně dojem, že by se měl vyhnout případné netaktnosti, dodal: "Nejste na královského důvěrníka trochu mladý?"

Jon-Joras si přihladil nazad čupřinu černých vlasů a řekl poněkud upjatě: "Por-Paulo je dobrý člověk." Byl nedůtklivý vůči narážkám na své mládí. Na mládí - a na to, jak navzdory němu přišel ke svému postavení. Intelligence, schopnosti, soudnost a skvělé hodnocení z Koleje, samé dobré důvody a nepochybně dostačující. Ovšem když mladý muž je mladý a je synem mladé (a krásné) matky, když nezná svého otce a když jeho soupeři v družině jsou vždy připraveni naznačit, že skutečného otce nemusí hledat dál než v Magatovi, se kterým bývá jeho matku často vidět, nu...

"Bez urážky," opakoval starší muž. Pak pokračoval: "Vaše zvyky nezakazují představit sám sebe, že? Dobrá. Dovolte mi to tedy." Zastavil se a napřáhl obě ruce otevřenými dlaněmi vzhůru. "Aelorix," pravil.

Jon-Joris uvedl své jméno a položil své ruce, obrácené dlaněmi dolů, na ruce svého společníka. Aelorix obřadně řekl: "Jsem váš a všechno mé patří vám."

Jon-Joras, vděčný nyní za námahu, kterou vynaložil, aby nastudoval místní zvyklosti, odvětil: "Nejsem toho hoden." Pištcí a trubači za jejich zády spustili jakousi melodii a Narthy pózoval kolem mrtvého draka. Aelorix zdvihl obočí a vydal neuctivý zvuk.

"Není se čemu divit, vždyť je sprostého původu," zavrčel a trhl hlavou směrem k vítězoslavně se tvářícímu vrchnímu komisaři. "Roedekant je dobrý lovcí, není nad něj. Ale ten zná své místo lépe, než se dá říci o spoustě neurozených odsud i odjinud. Pamatuji si ještě, jak býval jedním z otcových sběračů písklat. Skutečně. Bydlíte tady, ve Státě?"

Překvapivá představa řízného mistra lovcího jako bosého chlapce, který se honí lesem a houštinami za dračími písklaty, způsobila, že Jon-Joras musel chvíli přemýšlet, než dokázal na otázku odpovědět. Stát... ach ano... matoucí místní způsob vyjadřování: jestliže Město samo nazývají "Státem", jak potom říkají celému městskému státu? Odpověď: samozřejmě názvem. V tomto případě Peramis.

Odpověděl, že se ubytoval v hotelu Lovecká chata. "To není dobré," zavrtěl hlavou Aelorix. "Ne, Lovecká chata není dost dobrá. Zůstaňte u mne. V Aelorixu. Co vy na to? Dokud váš pán nepojede."

Jon-Joras, vědom si té pocty, se lehce zarděl. Pozvání k pobytu v gentlemanském sídle, navíc v takovém, od kterého onen gentleman odvozuje své jméno a společenské postavení... "Jen řádný, dvorný, králův důvěrník," slyšel říkat svého potenciálního hostitele - podle toho, co viděl a slyšel o gentlemanech za tu krátkou dobu, co přebýval zde na Prvotním světě (místní jej nazývali Země; jménem, které uším z vnějších světů znělo tak překvapivě archaicky), to nebyla právě obvyklá poklona. Mohl samozřejmě jen těžko odmítnout. A co víc - on chtěl přijmout.

Chtěl na vlastní oči vidět, jaký je zdejší polofeudální život. Kromě toho to byla i jeho povinnost k jeho volenému králi: čím více styků naváže, tím příjemnější pobyt může Por-Paulovi zařídit. Jenom...

"Když budu bydlet tam, kde bych si přál," řekl pomalu, "nebude obtížné koordinovat mou práci s Jetrem Yi?"

Gentleman v odpověď vytáhl nástroj připomínající píšťalu a zahrál na něj několik tónů. Od zástupu se okamžitě oddělil jakýsi muž a pádil k nim. "Společnostáře Yi," zavolal Aelorex, jakmile byl sloužící na doslech. Muž přikývl, zběžně, neformálně zasalutoval a rozběhl se nazpět. Za několik okamžiků se vrátil s Jetrem, který sice neběžel, nicméně se blížil velmi svižnou chůzí.

"Společnostáři, chci svého mladého přítele pozvat na Aelot."

Yi zakroutil očima, jakoby překvapeně, že by někdo snad mohl mít nějaké námítky. "Samozřejmě," přisvědčil. "Jak si Vysoká Urozenost přeje"

"Budete s ním ve styku," nařídil gentleman, nedbale autoritativní, jako by byl ředitelem Společnosti, "dvakrát denně. A pošlete tam jeho věci hned, jak se vrátíte do Státu." ("Samozřejmě... Samozřejmě...") "A teď můžete jít." Když se Yi uklonil až po pás a zmizel, Aelorex bez jakéhokoliv nepřátelství poznamenal: "Mizerný patolízal..."

Kdesi po větru oznamovala dračí samice řevem svou přítomnost a svou touhu; v odpověď nato zaryčel jakýsi samec. Aelorex se zaposlouchal a tvář se mu stáhla. Zavrtěl hlavou a zatvářil se mírně zmateně, mírně znepokojeně. Jon-Joras se otázel, jestli se něco děje. "Ne... Vlastně nic. Tu krávu znám... nemyslím tím, že bychom se někdy potkali ve společnosti, ale člověk dříve nebo později začne všechny draky v okolí rozeznávat po hlase... Ale neznám toho býka. Nu, dobrá." Vzal hosta za paži. "Pojďte se mnou. Vzhůru do Aelorixu!"

* * *

Místo jménem Aelorex vypadalo samo o sobě spíš jako městský stát než jako panské sídlo. V menším měřítku opakovalo vzorec, podle kterého se zformovaly všechny civilizované končiny stařícké Země, když na planetě pominul temný a bolestný chaos vlády Kar-chee. Zdejší pole a sady byly po ponurých lesích hotovou pastvou pro oko a Jon-Joras zprvu nedokázal určit, která z množství dřevěných budov, jež se kupily u soutoku potoka a řeky, má být obydlím jeho hostitele.

Jeho myšlenky od toho rychle odvedla scéna, která se odehrávala na tržišti či nádvoří. Shromáždil se tam hlouček lidí kolem dvou mužů, oděných v umaštěných vydělaných kůžích, kteří se hádali s někým, kdo podle chování zřejmě byl vyšší sloužící. Ten se při gentlemanově příchodu ohlédl a řekl: "Á, tady je Jeho Urozenost."

"Tady je Velký," zamumlal jeden z kůží oděných mužů a vyjádřil tak tutéž myšlenku hrubší mluvou. Vypadali jako bratři. A tvářili se mrzutě. Jeden z nich nyní zdvihl špinavý tkaný pytel a vysypal jeho obsah na dláždění. Jon-Joras ustoupil. Bylo to několik zvířecích hlav, jedna velká se skvrnitými zuby a zakrváceným čenichem a ostatní malé.

"Podívej, Velký," zahřměl muž. "Podívej se na ně!"

"Hmmmm..." Aelorix nezávazně pohlédl dolů. "Co ty na to, Puedeskante? Eh?"

"Dostávají svou roční podporu," zabručel jeho služebník paličatě.

"Ale podívejte se, jak je ohromná!" zaprotestoval jeden z bratrů. "Podívej se, Velký, není to pořádná čubka? A všechna ta štěňata, podívejte, kolik jich je! - Nestojí to za prémie, Velký?"

Aelorix odfrkl, vykročil, ale ještě se zastavil. Puedeskantovi řekl: "Tak jim dej nějaké ryby." Bratři se zatvářili o trochu spokojeněji. Jon-Joras se ještě ohlédl a spatřil, jak správce otevřel nůž a uřezal těm podivným zvířatům uši. Hostitel, který si jeho pohledu všiml, se usmál. "Teď už nebudou moci odnést hlavy jinam a zkoušet tam stejný trik. Špinavci."

"Kdo to je?"

"Zabíječi psů... tudy nahoru, milý hosti - po těchto schodech."

Ty začínaly na dlouhém krytém dřevěném chodníku, vinuly se mírně vzhůru a doprava, po obou stranách lemované nádvořími se zahradní úpravou a konce zábradlí nahoře i dole zdobily rostliny v květináči a klece s ptáky. Mladší z mužů obdivoval výpravnost a vkus té scény, nicméně se stále snažil zařadit použité slovní spojení na náležité místo ve svých vzpomínkách z četby.

Zabíječi psů...

Náhle klíč zapadl do správného výřezu. "Svobodní farmáři!" vyhrkl.

Všiml si, jak se ústa jeho hostitele nepatrně zkřivila. "Příliš vznešené označení," podotkl. "Zabíječi psů. Svým způsobem jsou užiteční. Ale jsou to špinavci."

Aelorixova manželka byla bledá žena v přepychovém vyšíváním rouchu. Seděla nevšímavě u hudebního nástroje, z něhož se linul přívál cinkavých zvuků, a její prsty, pokryté prsteny, se pohybovaly po klávesách s upjatou, nicméně pohlednou přesností. Náhle je spatřila, zaslechla nebo snad vycítila. Hudba ustala. Jon-Jorasovi věnovala žena asi stejnou pozornost, jako kdyby tam vůbec nebyl.

"Ae, co je nového?" zvolala.

"Jako obvykle," řekl a pokrčil rameny. "Lov - někdo z vnějších světů. Obvyklé zabití. Jenom příliš rychlé..."

Lesklé oči a krásná tvář vyjadřovaly něco mezi hněvem a úzkostí. "Tohle nemyslím! Nic mi nepředstírejte - co je nového?"

Zaváhal, ona si toho všimla a on věděl, že si toho všimla. "Děláte si příliš mnoho z maličností, madam..."

"Ae!"

"Jenom dračí býk. Na jihu Belroských lesů. Říjně volání. Nepoznal jsem jeho hlas. To je všechno."

V její krásné tváři se usadil výraz, který nebyl úplnou úlevou, nicméně zmírnil dosavadní napjatou soustředěnost. Netrval dlouho. Zdvihla dlouhé prsty od nástroje, sepjala je ve výši svého hrdla a začala jimi klepat o sebe.

"Nelíbí se mi to," prohlásila téměř jakoby pro sebe. "Ne. Ne. Ne... Nelíbí se mi to."

II.

Ačkoliv zařízení pro snímání 3D-snímků zde na Prvotním světě bylo stejně dobré, jako kdekoli jinde v Konfederaci světů, místní ekonomika nevyráběla žádný prohlížeč systém: scény z Lovu měly být ukazovány na jiných světech, nikoliv zde, kde se používala nevizuální komunikace. Pokud šlo o Loveckou společnost, byl Prvotní svět především loveckou rezervací; už celá staletí nebyl prakticky ničím jiným. Ruka Konfederace na tomto světě spočívala jen lehce, velice lehce. Co bylo dobré pro Loveckou společnost v tomto odlehlém světě, jehož sláva již minula, bylo dobré i pro Konfederaci.

Čelní stěna komunikátoru byla pouhou přístrojovou deskou a Jetro Yi, když se příštího rána ozval, jak měl nařízeno, byl pouhým hlasem.

"Najímám pro vašeho představeného jednoho z nejlepších Lovců, Excellence," oznámil svým obvyklým důležitým tónem.

"To je skvělé, společnostáři."

"Slíbil, že nám vystopuje prvotřídního býka. Pětiročka."

"Jak, prosím?"

"Pětiročka. Draci jsou v nejlepším věku v pěti letech. Pak už to s nimi jde s kopce. A předtím jsou příliš zelení. To myslím, ha, ha, doslovně i obrazně, ha, ha. Jak by váš král vypadal, kdyby se vrátil s kůží, ze které by každý, kdo se trochu vyzná, na první pohled podle barvy poznal, že to nebyl prvotřídní lov? To by vůbec nevypadalo dobře. Vezměte si ty panděraté snobské zbohatlíky, kteří sem narychlo přiletí. Tem jde jen o prestiž, takže, ha, ha, když skolí mladou jalovičku nebo starou herku, kdo pozná rozdíl v těch společenských kruzích, ve kterých se oni pohybují? Těm stačí zelená nebo rezavě černá kůže. Ale pro vašeho představeného ne, pane, o to nemusíte mít starost."

"Dobrá, společnostáři."

"Ohlásím se zase zítra ráno."

"Dobrá." Jetra Yi vám stačilo slyšet jednou - pokud jste nebyli právě posedlí obchodní stránkou lovů.

Jon-Joras vstal od komunikátoru a loudavě prošel tím okouzlejícím, rozsáhlým domem ven na cvičiště, kde, jak věděl, najde svého hostitele.

Aelorix stál na okraji rozlehlé plochy udusané země, kde skupina mladých lučištníků, svlečených do půli těla, střílela na cvičné terče. Postarší předák lukostřelců se špinavě bílým knírem chodil za nimi sem a tam s rákoskou v ruce. Terče visely vysoko a houpaly se ve větru; kdykoliv některý kadet vystřelil nezdařené - švih! - rákoska hvízdla vzduchem a dopadla na spodní část zad. "Mmhm," stvrdil gentleman svůj souhlas. "Nic tak nepovzbuzuje dobré míření jako tohle. Všimněte si, jak pečlivě starý Foe dává pozor, aby nezasáhl ramenní svaly. Á... vidím, že můj chlapec už dnes ráno jednou minul. Podíváme se, jestli se mu to nestane znovu."

Odmlčeli se. Moedorix, Aelorixův mladší syn, asi patnáctiletý hoch s kaštanovými vlasy, stál na svém místě v řadě a kůži na zádech těsně nad opaskem mu zdobil tenký narudlý pruh. Starý muž štěkl povel, chlapec vytrhl šíp z toulce, zdvihl luk a střelu vypustil. Jon-Joras ani neviděl, kde skončila, nicméně jeho hostitel vydal spokojený zvuk. Předák lukostřelců opět zvolna vykročil podél řady, aniž by řekl byť jen jediné slovo pochvaly.

Na druhé straně prostranství tančilo několik oddílů praporečnicků s holými tyčemi. Jon-Jorasovi bleskla hlavou náhlá myšlenka a opustila jeho rty dřív, než měl čas uvážit, zda není nezdvořilé se o tom zmiňovat. "Není příliš nákladné udržovat tak početný personál?"

"V mém případě ano, protože rád vidím své lidi doma, ne pronajímané k Lovům všude možně. A sám smlouvy o lovech neuzavírám. Nemusím. Ani můj starší syn nebude muset. Předpokládám ovšem, že mladší chlapec ano, pokud bych ve své poslední vůli nerozdělil Aelodot, což nechci. Takovým věcem nevěřte. Držte panství pohromadě. Koupil jsem menší pozemek proti proudu řeky, ten mladší jej dostane a pro začátek mu poskytnu malou družinu ze svých lidí. Společnost se postará, aby dostal pár dobrých zakázek, dokud si sám nevybuduje pověst. (Z mladších synů se rekrutuje většina nejlepších mistrů lovců, víte?) Společnost mě zná a já znám Společnost. Představa, že bychom měli někdy záviset na Konfederaci, se mi vůbec nelíbí."

Dál to nerozváděl, nicméně dodal, jako by se bránil: "Ne, že bychom my nebo já osobně byli nutně závislí na Společnosti. Kam až paměť sahá, moje rodina si nikdy nemusela koupit jedinou srnčí kýtu, mírku brambor nebo loket sukna. Ukažte mi gentlemana, který musí, a já vám ukáži rodinu, se kterou to jde s kopce," prohlásil pyšně. "Takhle přišel k majetku Roedekant, víte? Rodina, které pozemek patřil, na

jménu nezáleží, ostatně vymřela po meči; s nimi to šlo dolu a on se vyšvihl. Nu, musím mu přiznat, že si to zaslouží. Příští sezónu mu Rada syndiků změní jméno na Roedorixe, nebo jsem ztratil všechn vliv a dám se k Zabíječům psů."

Opět zanechali hovoru, aby mohl pozorovat výrobce šípů při práci a vyzkoušet si ostří nové várky hlavíc šípů na nehtu palce, když tu je zpozorovala skupina několika lidí, blížících se remízkem stromů, a zavolala na ně.

"Sběrači písklat... jak to, že se vracejí tak brzy?"

Sběrači - někteří z nich ještě chlapci, rozcuchaní skřítci s chybějícími zuby, kteří nikdy nepoznali školu nebo pár bot; ostatní byli různého stáří až po šedovouse muže - pokynuli svému pánu a složili svůj náklad. Když Jon-Joras přistoupil blíž, zjistil, že to jsou proutěné koše s víky, jež byla přivázána provazy z trávy; zevnitř se ozýval pronikavý štěbetavý zvuk.

"Co se děje, chlapci?"

Odklopili víka a všichni najednou se dali do řeči. "Tady, Urozenosti, podívejte na tu nádheru..." "Nejni to pěkněj kousek, Uroz'nosti?" "Koukněte na něj, Uroz'nosti..." Zdvihli asi tucet dračích mláďat, tmavě žlutých, jen s lehounkým nádechem zelené na hřbetě některých z nich.

"Pěkné, pěkné," pravil Aelorix příkře. "Ale jestli jste nechali hledání jenom proto, abyste mi ukázali hejno písklat... Ne, to byste neudělali. Co máte?"

Zmlkli a všechny oči se stočily k muži, který stál u jediného dosud neotevřeného koše. Nyní jej otevřel, opatrně sáhl dovnitř, ucukl, opět svižně ponořil ruce dovnitř a vytáhl něco, co jeho pána přimělo zařvat: "Co to sem, sakra, taháte? To není pískle, to je výrostek - máte snad šest prstů a chcete o jeden přijít? - a už označovaný! Co...?"

Muž s neohrabaným dračím mládětem potřeboval obě ruce, aby je udržel, ale jiný ukázal na značku, na šedé X na spodní straně, které s věkem zbělí. Aelorix se předklonil a mlčky značku prozkoumal, zatímco sběrač šťouchal zjizveným palcem do šupinaté kůže na spodku těla a dračí výrostek se svíjel a chňapal po něm.

Gentleman se napřímil s tváří brunátnou, staženou do nehezkého výrazu a zbrázděnou bílými čarami, kterých si Jon-Joras do této chvíle nepovšiml. "Který špinavý mizera má na svědomí tuhle značku?" zahulákal. Jeho lidi ten vztek nepřekvapil.

"Značkaři? Značkaři?"

Starý sběrač, jehož kyselinou neuvěřitelně poleptané ruce svědčily o obsahu nevzhledné plechovky, kterou nesl, se sklopenýma očima zvolna smutně zavrtěl hlavou s výrazem, jako by šlo o jeho zneuctěnou vnučku.

"To nejni moje práce, pane Ae," řekl. "Nene. Tohle je hrubá práce, moc hrubá, jak vidíte." Šťouchl do značky svou karikaturou prstu. "Vidíte, jak je to hluboko zaříznutý? Neznám nikde kolem značkaře, ani na severu, ani na jihu, kterej by dělal nebo používal něco takovýho. A koukněte se taky, kam to umístili."

"Ano," přisvědčil jeho pán hořce. "Ano, podívejte se. Podřízněte ho," nařídil zprudka a vyrazil pryč rychlými, rozhněvanými kroky. Náhle se zastavil a obrátil se nazpět. "Nikomu ani slovo! Madam se o tom nesmí doslechnout" Dlouhých několik minut trvalo, než se mu dech uklidnil natolik, aby svému oněmělému hostovi dokázal říci: "Mladíku, musíte se na čas zabavit sám. Já se o něčem musím poradit se sousedy. Neskonale se vám omlouvám."

* * *

Peramis se nijak nelišila od jiných městských států Prvotního světa, oné prastaré planety, z níž se lidská rasa začala šířit po galaxiích. Při vysílání a podpoře těchto kolonizačních vln se planeta zcela vydala ze svých sil, vyčerpala zásoby lidí i nerostů. A tak se stalo, že v době, kdy se synovské a dceřinné světy zaobíraly vlastním pučícím imperialismem, stará Země se snižujícími se stavy obyvatelstva a s přírodními zdroji doslova na nule zůstala sama, když se Kar-chee - černí, vyzáblí, kudlanky připomínající Kar-chee - na ni vrhli ze svých doupat v okolí blízké prstencové mlhoviny. Sama a téměř bezbranná. A bezbranný (ve všech ohledech, s výjimkou vrozeného důvtipu) zbytek jejích obyvatel si sám musel vybojovat své místo na slunci.

Založení Konfederace a pozdní vzpomínka na první domov Člověka zastihly už jen pouhé přetrvávající pozůstatky starého pořádku. Velká města byla ta tam, pryč byly i velké státy a sdružení států. Bývalo by toho mohlo zbýt ještě méně, kdyby se Kar-chee nezajímali víc o moře než o pevninu. Na základě plánů a cílů, které znali jen oni sami, vyhodili do povětří a potopili rozsáhlé masy země; a jiné vyzdvihli z prapůvodního bahna. Řeky změnily toky, jedny hory byly srovnány se zemí a jiné navršeny.

Staré mapy se daly použít jen omezeně, pokud vůbec k něčemu byly; a Jon-Joras, když hleděl na zvolna se otáčející obří glóbus v hale Lovecké chaty, musel zapomenout na dějepis, který se kdysi učil. Pak už nebyl žádný velký výkon najít Peramis, Sartor, Hathis a Drogue, čtyři městské státy, které si - alespoň formálně - mezi sebou rozdělily rozlohu země (větší než poloostrov, ale menší než subkontinent), již v té době nejčastěji navštěvovali ti, kdo vyhledávali lov na draky.

Aelorex z Aelorixu měl svým způsobem docela pravdu. Draci možná nebyli tou nejnebezpečnější zábavou, ale byli tou nejprestižnější. V

dávných legendách, které se v nejbohatší podobě zachovaly ve světech Vnitřního okruhu, těch, které byly osídleny jako první během velké vlny expanze, se vyskytovaly zmínky o dracích. Ty však vůbec neodpovídaly současným tvorům. Jedna teorie měla za to, že draci z mýtických cyklů se stáhli hluboko do pralesů, čímž unikli pozornosti renomovaných vědců, a evoluce či mutace se postaraly o jejich současnou podobu.

Jiní trvali na tom, že zvířata s sebou přivezli Kar-chee, a poukazovali na existenci velkých zahloubených amfiteátrů v jejich pobořených hradech, jimž zbytky Pozemšťanů ve vzájemné shodě říkaly "dračí jámy".

Jedna věc se však zdála jistá navzdory všem teoriím: pokud se na Prvotním světě vyskytovali draci ještě před příchodem Kar-chee, nikdo o nich nevěděl. A v době, kdy Kar-chee přestali dělat potíže, byla už přítomnost draků jednou z významných realit pozemského života. Kdysi a kdesi v dobách vlády Kar-chee se zrodilo tajemství lovů na draky. A nyní, po několika staletích, to byl jediný artikl, který mohla zubožená planeta nabídnout.

* * *

"Zvláštní představa, že všichni pocházíme odtamtud," řekl kdosi s napřaženým ukazováčkem za Jon-Jorasovým ramenem, když tak stál před rotujícím glóblem. Přikývl a zpola se obrátil. Byl to archeolog z Konfederace, jistý dr. Cannatin, kterého Jon-Joras čas od času slyšel stěžovat si v baru nebo v hale Lovecké chaty na vynaloženou námahu (a peníze!) na vykopání jediného artefaktu z pradávných časů - nebo radovat se z nějakého, který se mu přesto podařilo najít.

"Jak pokračují vaše nové vykopávky?" otázal se Jon-Joras zdvořile.

Cannatin, chlapík středního věku, tlustý a podle zvyků svého světa (ať už to byl kterýkoliv) zbavený všeho ochlupení, vypadal jako pochodující vajíčko. "Člověk se sotva vůbec někam dostane. Plebejci... ale takhle se jim tu neříká, že? Na tom nesejde. Pojídači psů? Ne. Zabíječi psů. Svobodní farmáři, tak mají rádi, když se jim říká - s nimi se těžko jedná. Raději budou vykopávat brambory než sídliště. Hledat ruiny? Raději hledat psy. A když je chci přemluvit, musím jim zaplatit, až se prohnu." Vzdychl.

"Uvažuji o tom, že bych to tady vzdal a založil základní tábor na opačném břehu řeky, u Hathoru."

Jon-Joras se zeptal, zda nižší vrstvy v Hathoru mají lepší vztah k archeologii, ale Cannatin zavrtěl holou hlavou. "Nemyslel jsem na ně, myslel jsem na nomády. Kočovníky. Sbíhá se tam několik jejich hlavních

tras. Tihle lidé totiž putují sem a tam všude kolem. Musí znát místa, o kterých nikdo jiný ani neslyšel. Takže se přestěhují. A brzy..."

Náhly naléhavý tón Jon-Jorase překvapil, ale než mohl vyzvědět něco bližšího, Cannatin zamumlal jakousi omluvu a pospíchal pryč.

Jetro Yi v Lovecké chatě nebyl, a tak Jon-Jorase napadlo, že se po něm poohlédne v kancelářích Lovecké společnosti a cestou se podívá po "státě". Na cestě před rozlehlými pozemky Lovecké chaty se mu nabízela řada portikem tažených bryček, ale Jon-Joras dal přednost procházce. Ulice této čtvrti Peramis bývaly obvykle klidné, jen s několika chodci; sotva však Jon-Joras prošel parkem u nejbližší křižovatky, zaslechl hlučení davu.

Zatáčka majestátní, stromy lemované promenády ho přivedla na dohled zástupu, tlačícího se před důležitě vyhlížejíci budovou s bíle omítnutým sloupovím.

Slepý žebrák, usazený na dlažbě, zdvihl hlavu, když se Jon-Joras blížil. "Soudní síň je plná, Vaše Velikosti," zakrákal a zdvihl spojené dlaně, aby požádal o almužnu. Jon-Joras mu něco dal, a protože ho zaujal ten zástup, otázal se, co se u soudu děje. Žebrák naklonil hlavu, jako by se ujišťoval, že nablízku není nikdo jiný, a řekl: "Ale, Vaše Velikosti, to je ten špinavěj Zabíječ psů, kterež zabil gentlemana. Proč? Přej mu lovcí podupali pole zemáků. Samozřejmě mu za to zaplatili, to dělaj vždycky. Ale ti Zabíječi psů sou vošklivě chamtiví, nikdy nedaj nic chudýmu slepci, a von chtěl eště víc. Gentleman ho přetáhl holí, dali se do rvačky a von ho zabil."

Jon-Joras ho nechal kňučet a pokračoval dál k zástupu. Poblíž stál těsně semknutý hlouček gentlemanů, zabraný do nanejvýš vážného rozhovoru; jeden z nich, který opakoval rozhněvané posunky směrem k většímu zástupu prostých lidí, vypadal na to, že požaduje nějakou akci. Jon-Jorase jeho cesta zavedla do blízkosti větší skupiny. Zastavil se opodál a poslouchal.

"...špína, míň než špína," horlil hřmotný muž, zahalený do zamaštěné jelenice, která nechávala polovinu jeho široké, zarostlé hrudi odkrytou. "Nejvejš sou podle nich oni sami, potom ti jejich mizerní draci, pak ti jejich zatracení lokajové, co jim líbají zadky, a nakonec ti jejich odporní zákazníci z vnějších světů. Vnější světy! Pomohly nám snad vnější světy, když sem vtrhli Kar-chee?" Jeho posluchači zahučeli a nastal mezi nimi rozruch. "A říkám vám, že my smě pro ně míň než špína. Jsme dobrý na to, aby sme lovili po lesích divoký psy a udržovali tak bezpečí, ale nic víc. Říkáme si 'svobodný farmáři'. Cha! Jak můžeme bejt svobodný, když v našich polích, kterež zalíváme vlastním potem, voni nevidí nic víc, než cestu nebo pustinu, po kterež si můžou šlapat, jak chtěj?"

Jsou okamžiky, kdy se věci odehrávají většinou pomalu a jen máloco jde rychle; nyní však nastal čas, že se toho seběhlo rychle mnoho. Zástupem se začal šířit pokřik a všechny hlavy se otočily. Šířil se od budovy soudu - "Vinen! Vinen! Trest smrti!" Divoce triumfální výkřik gentlemanů - muž v jelenici, vrhající se na ně - a v okamžiku se zástup změnil v krvavou řež, která do sebe vtáhla i Jon-Jorase. Rozdával rány a právě tak inkasoval.

Zástup, z něhož se nyní stal rozběsněný dav, sebou smýkal sem a tam. Jon-Joras klesl na jedno koleno a zdvihl paže, aby se bránil ušlapání. Dav se však odvalil jinam. Pro tu chvíli byl v bezpečí a když se zvedl a rozhlédl kolem, spatřil na zemi napravo od sebe ležet dívku. Byla štíhlá, drobná a bledá a po tváři jí stékala stružka krve.

Když ji zvedal, otevřela oči, tvář se jí stáhla zuřivostí, udeřila ho a vytrhla se mu; v dalším okamžiku zmizela v ječícím zástupu.

III.

Davu se nepodařilo osvobodit odsouzeného muže, zato se mu však podařilo úplně zdemolovat soudní budovu a právě se ji snažil zapálit, když zaútočili narychlo povolání vojáci. Trvalá armáda Městského státu Peramis byla malá, zato však na rozdíl od davu disciplinovaná. Proto i boj, třebaže ošklivý a brutální, trval jen krátce. Lidé, stále vzdorně pokřikující, se rozprchli a zanechali na místě ležet své mrtvé.

Vrah, který zabil gentlemana v souboji o větší náhradu za svou lovci podupanou úrodu, byl popraven obvyklým způsobem, jak bylo stanoveno: svázali ho, ucpali mu ústa roubíkem, pověsili ho za nohy na hlavním náměstí a četa maskovaných lučištníků ho prostřílela šípy.

V Lovecké chatě se mnoho diskutovalo o tom, zda to byla chyba či nikoliv. Vrchní komisař Narthy, který tu čekal na přilet aerokosmického trajektu a častoval hotelový bar rundami na rozloučenou, trval na tom, že to byla chyba.

"Vždyť tomu davu poskytli mučedníka," řekl, usrkávaje ze sklenky. "Každý z těch ušlápnutých ubožáků, který byl svědkem poprav, je potenciálním vůdcem vzbouřenců. Ne... poprava se měla konat v ústraní, pokud vůbec. A pak program vzdělávání a pozemková reforma, která by brala v úvahu oprávněné snahy plebejců..."

Avšak elegantně oděný obchodník z Modrých světů zavrtěl hlavou. Naopak, prohlásil, udělat v ústraní to, co se vždycky dělávalo veřejně, by znamenalo přiznat strach z davu. A nic jiného, dodal, sílu davu tolik nezvyšuje.

"Kromě toho," pokračoval a hladil přitom svou sklenici, "jaké oprávněné snahy plebejců existují? Každý zabíječ psů chce být jako

gentleman a nemůžete se mu divit. Ale kdo může souhlasit s tím, že je to oprávněná snaha? Armáda se nemůže skládat ze samých admirálů, ne? A co se týče práva Lovců projít přes obdělanou půdu - nu, to je součást prastarého principu nejdůležitějšího zájmu. Tahle planeta nemá jiné zdroje než své Lovy, neexistuje jiný důvod pro její zapojení do Konfederace - nebo pro to, aby tohle místo kdy navštívil někdo zvnějšku."

Muž středního věku, mluvčí Společnosti, přikývl. "A bez nás," připojil se, "by tohle místo kleslo zpět do barbarství. Nemůžete založit civilizaci na pěstování brambor. Ne - dlužíme matičce Zemi udržování plodných styků."

Navzdory přesvědčení, které vládlo v hotelovém baru, si většina obyvatel Peramis myslela něco jiného. Atmosféra v ulicích byla nepřátelská, několik návštěvníků se dostalo do potyček nebo po nich házeli kamení a jedno gentlemanské sídlo bylo té noci napadeno, vypáleno a řada věrných sloužících byla zabita. Celkem vzato, Jon-Joras měl za to, že pochopil, proč se dr. Cannatin rozhodl přesunout svou operační základnu jinam. Vyhledal Jetra Yi.

"Co kdybychom uspořádali lov pro mého krále v jiném městském státě?" zeptal se. "V Sartoru, Hathisu nebo Drogue? Jeho návštěvě by nesvědčilo, kdyby ho tohle všechno mělo znepokojovat."

Jetro však co nejvážněji odporoval. Pochyboval, že by se takové změny daly uskutečnit včas - vlastně si byl naprosto jistý, že nedaly. Jon-Joras později usoudil, že Jetro byl spíš znepokojen tím, že by přišel o svou provizi, kdyby se Lov konal v jiné oblasti... ale cítil se bídne vybavený argumenty na to, aby se mohl dohadovat s lidmi, kteří ovládají místní terén. Nechal se přesvědčit, že potíže pomíjejí (skutečně se zdálo, že tomu tak je), a pustil se do práce na vlastních úkolech, souvisejících s přípravou Por-Paulovy návštěvy. Možná na nich pracoval příliš usilovně a snad právě proto ke svému vlastnímu překvapení až příliš rychle přijal, když ho mistr lovčí Roedeskant pozval na mimořádný lov na draka. Než se vzmohl na další myšlenky, byl kluzák na cestě a bylo už příliš pozdě.

"Viděli velkého draka na neobdělávaných pozemcích, které patří k území Lie," vysvětloval Roedeskant. "Myslím, že pro vás bude docela dobré vyzkoušet si, jak se na draky střílí, než dorazí váš pán, protože tohle je mimořádný lov a nepočítá se. Je neformální, takže vám nepřinese titul Lovce, i kdybyste draka skolil, víte?"

Kluzák si razil cestu nad houstnoucími lesy, loukami a bažinami. Panovala veselá a uvolněná nálada. Mimořádný lov byl zjevně něco úplně jiného než lov oficiální. Mnoho z lidí na palubě byli mladší synové - někteří z nich překvapivě mladí, včetně Aelorixova syna, kterého Jon-

Joras viděl při střeleckém cvičení. Lučištníci byli zjevně všichni amatéři z řad gentlemanů.

"Slyšel jsem, že ten drak je obrovský," mluvil Roedeskant. "Nájemce z vesnice Lie poslal zprávu po člunu. Prý neznají jeho volání."

"Nejspíš tulák. Mám pocit, že jich je poslední dobou víc než obvykle, nezdá se vám?" zeptal se někdo.

Tvář mistra lovčího jako by přelétl stín. "Asi ano, vaše Vysokosti," zamumlal. Mladý Aelorex náhle zvažněl a pohlédl na něj. Pak někdo začal zpívat a všichni se k němu jeden po druhém přidávali.

*Draka potkal jsem po ránu,
sledoval ho celý den.
Od malička mám to v plánu,
skolit draka je můj sen.*

"Už tam budeme," ozval se někdo. "Támhle je ostrov..."

*Trubačům už dech se chvěje,
rohy znějí všelijak,
s nadšením však střelba spěje
kde před námi supí drak.*

*Lučištníci salvou střílí,
nato drak se otočí,
když vidím, jak vztekem šílí,
srdce ve mně poskočí.*

Není to žádná skvělá hudba, ani vynikající poezie, pomyslel si Jon-Joras kysele. Ve skutečnosti to bylo docela hrozné. Ale mělo to švih a rytmus. Mladý Aelorex s chutí zpíval a bušil si pěstmi do holých kolen.

*Drak se ke mně vrhl stranou,
jeho pařát vzduchem šleh.
Nad tou vzácnou podívanou
vzrušením se tají dech.*

*Burácel jak hromobití,
zuby cenil proti nám.
Nepoznal jsem v celém žití
větší radost nežli tam.*

*Zamířil jsem na znak kříže,
smrtelný cíl jediný...*

Zbytek slov se Jon-Jorasovi ztratil ve změti hlasů, když se kluzák snesl na mýtinu v lesích nedaleko od řeky. Čekala tam na ně malá skupinka lidí; ukázalo se, že jeden z nich, vysoký, statný chlapík po třicítce, oblečený do oděvu z jemné látky, je nájemce - ostatní byli nižší nájemci, kteří si pronajali půdu od něj. Podle mluvy by sám téměř mohl být gentleman a Jon-Joras vskutku z náhodných poznámek společnosti vyrozuměl, že je nemanželským synem jednoho gentlemana.

Praporečníci právě připevňovali barevné dílce tkanin na konce dlouhých žerdí, když jejich sluch zachytil tiché, spíš truchlivé zařvání. Všechny hlavy se zvedly a obracely ze strany na stranu. Lidé čenichali ve vzduchu jako zvířata. "Není moc daleko," zamumlal Roedeskant. "Vůbec není daleko..."

Rychle všechno uspořádal a přitom stále opakoval pokyny, které dal Jon-Jorasovi v kluzáku. "Nestřílejte, dokud vám neřeknu," uzavřel; "Pokud vám řeknu. A miřte jenom na kříž, pamatujte na to. Jenom tam zasáhnete jedinou nervovou uzlinu, která něco znamená. Jinak můžete strávit zbytek života tím, že do něj budete střílet, pokud vás ovšem nechá... Svatý otče! Už!"

Zakřičel. Na drahokamech očí se zatřpytilo světlo. Mladíci zavýskli, Roedeskant zamával rukama, činely třeskly a šalmaje zaduly. Drak se vyřítil z lesa. Praporečníci zdvihli žerdi a zamávali, aby ho odlákali doprava. Drak si jich nevšímal. Třeskly činely a vylétly šípy. Drak si jich nevšímal. Praporečníci a lučištníci se k němu během stáhli blíž. Drak, který také pádil svižně, si jich nevšímal. Vztyčil se na zadních a lučištníci zaplnili kůži na jeho břicho šípy. Tentokrát už je drak neignoroval.

Obrátil se na jedné sloupovité noze a střemhlav se vrhl na lučištníky. "Eh, zatraceně!" vykřikl kdosi. "Zákeřník! Zákeřník! Drak zákeřník!"

* * *

Praporečníci letěli jako jeleni a dráždili ho, mávajíce mu svými pestrými praporci přímo pod čumákem. Drak zaryčel. Sklonili žerdi a padli do trávy. Drak se nezastavil a zaútočil. Výkřiky a vřava v trávě.

Krev na dračích pařátech.

"Střílejte podle libosti!" křičel Roedeskant. "Všichni, kdo máte výhled, střílejte podle libosti!"

Jon Joras viděl, jak tři muži zvedli pušky a vypálili téměř současně. Drak se blížil, blížil, dva další výstřely, pak tři, pak čtyři a drak se stále blížil. Lučištníci udržovali řady a vystřelovali marné salvy. Ani jeden se neobrátil na útěk. A drak, syčící, ryčící, s boky, hrudí, hřbetem i břichem ježícím se šípy, krvácející, oči lesknoucí se strašlivou krásou, se vrhl na

lučištníky. Jeho pařáty sebou švihly doprava, doleva, hlava se střemhlav snesla dolů, zdvihla se, drtíc cosi v čelistech, a zmítala se ve zčervenalém vzduchu.

Aelorixův syn vystřelil svůj poslední šíp, když ho spáry velkého dračího samce srazily na zem. Chlapcova ústa byla otevřená, ale nevyšel z nich žádný zvuk.

Bestie se konečně octla i na mušce Jon-Jorasovy pušky. Miřte jenom na kříž... Vzpomněl si na Roedeskantův hlas (kdepak je Roedeskant teď?), pronášející tato slova. Kříž však vymazaly všechny předchozí zásahy a zůstala po něm zející krvavá díra. Automaticky, bez přemýšlení, do ní sám vypálil. A znovu. A znovu. A...

Někdo do něj naplno narazil. Jeho poslední rána, než mu puška vypadla z rukou, šla do prázdna. Ten člověk, ať už to byl kdokoliv, do něj bušil zaťatými pěstmi a ječel hrůzou; konečně Jon-Jorase odrazil stranou na zem a utíkal dál. Omráčený a s téměř vyraženým dechem Jon-Joras cítil otřesy dunících nohou velkého zvířete, koutkem oka zahlédl, jak se cosi obrovského a krví potřísněného prohnalo kolem. Ozývaly se výkřiky a jekot. Jakýsi hlas pronikavě zavřeštěl, na okamžik zesílil a ztichl.

Nebe potemnělo, roztočilo se a proměnilo se ve vířící soustředné kruhy. Jon-Joras cítil, jak se mu dělá zle a jak ho oblévá chlad. A všechno zahalila tma.

* * *

Někde na rozhraní mezi mdlobou a probuzením zaslechl cosi, co nyní identifikoval jako zvuk kluzáku. Náhlá křeč ho varovala právě včas na to, aby stačil otočit hlavu. Vyzvracel se. Pak opět dlouho ležel v obavách na zádech. Ale nebylo slyšet nic, kromě bzučení much.

Slunce svítilo a zpívali ptáci. Kolik lidí se účastnilo tohoto mimořádného lovu, Jon-Joras, otupený strašlivým pohledem, který se prostíral všude kolem, nevěděl. Ani nedokázal odhadnout, kolika se podařil útěk v kluzáku (pokud s ním neodletěl samotný pilot) nebo do lesa. Na jeho volání nikdo neodpovídal... zpočátku...

Až když držel zakrvácenou hlavu na klíně, uvědomil si, že ani nezná chlapcovo jméno. Aelorixův syn hleděl nevidoucímá očima přímo do slunce. "Řekněte... řekněte mé matce..." ozval se.

"Ano, řeknu," přisvědčil Jon-Joras. A čekal. A čekal. Ale mrtvé rty již nepromluvily. Řekněte jeho matce! Co by jí mohl říci, napadlo ho, co už by sama nebyla uhodla a čeho se již nebyla obávala!

Otupěle podle zvyku svého lidu položil na každé zavřené oko chlapce hrst země, narovnal mu paže a zaklesl do sebe prsty obou rukou, mezi něž nakonec vtiskl zelenou větvičku. "Skončila se tato scéna

a dějství," řekl. "Necht' se opona zdvihne nad lepšími..." Nepamatoval si, jak je to dál.

* * *

Když nemáte představu, kterým směrem co leží, dává stejný smysl jít kterýmkoliv směrem. Řeka a vesnice Lie nebyly daleko, avšak Jon-Joras neměl ponětí kde. Nejrozumnější by očividně bylo čekat přímo na místě, až přijde pomoc. Ale to byla jediná věc, kterou udělat nechtěl - nechtěl čekat na tomto poli smrti, nad kterým už začali kroužit černí ptáci.

Obešel mýtinu dokola a vydal se první stezkou, na kterou narazil. Bylo už hodně pozdě odpoledne, než se odvážil si přiznat, že ať už stezka vede kamkoliv, není to do vesnice Lie. A pak uslyšel psy. Vlastně ho to nemělo překvapit tolik, že mu srdce vyskočilo až do krku. Kde se vyskytují Zabíječi psů, tam se musí vyskytovat i psi. Ostatně, neviděl několik jejich hlav? Vzpomněl si na skvrnité zuby v zakrvácené mordě a dal se do nemotorného, klopýtavého běhu.

Ale byl tu ještě někdo. Postřehl, jak se po straně na svahu mihl jakýsi oděv. Utíkal, přeskakoval padlé stromy a potůčky, které proudily měkkou, mechem porostlou zemí. Tam před ním ve stmívajícím se denním světle někdo byl...

Dívka.

"Prosím!" zavolal. "Nechci ti ublížit! Nechci... Všichni ostatní jsou mrtví - drak zákeřník.

Na ta slova se zastavila; zastavila a obrátila. Překvapeně se zastavil i on. Na okamžik zůstali stát a hledět na sebe. Byla to dívka, které se snažil pomoci v té bitce u budovy soudu; dívka, která ho udeřila a utekla tak, jako se v příštím okamžiku dala na útěk i nyní.

"Počkej," vykřikl. "Psi...!" Ti se nyní ozývali blíž a blíž a blíž; zdálo se, že jsou všude kolem něj. Dívka se mu ztratila z dohledu. Popadl pevný klacek a rozhlédl se po nějakém velkém stromě, který by mu kryl záda - nebo raději na který by mohl vylézt. Ale nacházel se právě v oblasti, kterou před několika málo lety zpustošil požár; velké stromy zde vůbec nebyly.

"Neutíkej!" Lidský hlas. Obrátil se. Psi ho obklopovali ze všech stran, protože na všech stranách byli muži, kteří je vedli na silných, z kožených řemínků spletených šňůrách. Vydechl úlevou a upustil klacek.

"Ach, Bože... jsem tak rád, že vás vidím... Byl jsem na lovu, tam vzadu..." neurčitě mávl rukou; už ani nevěděl, jak daleko nebo kterým směrem se ono "tam vzadu" nachází. Muži byli oblečení do kožených a plátěných oděvů; dva z nich předali šňůry svých psů ostatním a zamířili k němu.

"... Byl to drak zákeřník a nemohli jsme ho zabít, pořád neumíral..." Slova se mu zadrhla v hrdle.

Oba muži se na sebe podívali. V očích jako by se jim rozsvítila světélka.

"Zákeřník?" pronesl jeden.

"Neumíral?" řekl druhý.

Přistoupili k němu a on napřáhl ruku k pozdravu. Klidnými, avšak hbitými a důraznými pohyby ho jeden vzal za tuto ruku, druhý uchopil druhou, zkroutili mu je za záda a pevně svázali řemínky.

"Jdi," prohlásil jeden. "Dělej. Žádné finty. Vypustit psy je jednodušší, než je zase zadržet."

Zdvihl Jon-Jorasův klacek a šťouchl ho s ním do žeber. "Jdi!" opakoval. Jon-Joras vykročil.

IV.

Psi běželi po straně a čas od času se na něj podívali - připadalo mu, že hladově. Jejich oči ve světle pochodně rudě žhnuly.

Nestálé, plápolající světlo neodhalovalo nic, co by mu napovědělo, kde je. S určitostí se dalo říci jenom to, že už nejsou na té nekonečné stezce; ta nebyla dost široká na to, aby po ní šli tři muži vedle sebe. Jeden z mužů odfrkl a ukázal rukou. Druhý přikývl a cosi tiše řekl. Jon-Joras, který pohlédl ve směru posunku, spatřil velký, černý, nakloněný skalní blok. Ovíjely jej popínavé rostliny. Opodál se tyčil další. A další. Měkký zvuk došlapujících nohou náhle získal ozvěnu a vzduch jako by z čista jasna ztěžkl. Octli se v nějakém tunelu, který se vinul neustále nahoru. Pach byl jemný, ale byl to cizí pach, a Jon-Joras se zachvěl.

Tvář mu ovanula vlna čerstvého vzduchu a ozvěna utichla. Nad hlavou měl hvězdy, ale pouze nad hlavou... ne po stranách. Spíš cítil než viděl zeď, která to místo musela uzavírat. Kde to místo leží a co je to za místo, naprosto nevěděl. Cítil však najisto, že je nevybudovali lidé, v jejichž zajetí se nyní octl.

Lov sám ho nervově vyčerpával, potom dlouhý pochod, útěk před psy, cesta sem... Matně si uvědomoval, že ho napůl nesou po dlouhé, zakřivené rampě do místnosti, kde plály pochodně v držácích na stěnách tak vysokých, že nebylo vidět strop. Položili před něj jídlo a sňali mu pouta. Najedl se a usnul s hlavou na stole.

I ve spánku však slyšel syčení a tichý, téměř melancholický dračí křik.

* * *

Probudil se na hromadě kůží a rákosu. Vysoko umístěným oknem dovnitř proudilo denní světlo. Zamrkal. Nebylo to okno, nýbrž trhlina ve stěně, která se tyčila vzhůru a vzhůru a vzhůru... Nacházel se v prkenné ohradě, která mu nesahala ani nad hlavu. Začal se zvedat, ale zarazil se. Pozoroval ho muž s rukou na noži u opasku, nejspíš strážce. Nedíval se nijak zvlášť nepřátelsky, ale zcela jistě pozorně. Na jeho zavolání přispěchala bezzubá stařena s mísou horké vody a s hadrem.

"Umyj se a projdeme se okolo," řekl strážce.

Jon-Joras byl rád, že se může umýt, byť za takových podmínek, a začal se důkladně drhnout. Pak ho strážce pokynem pozval ven do haly, jejíž podlaha se svažovala mezi ohradami. Jon-Jorasovu pozornost opět upoutalo světlo, prodírající se dírou vysoko ve stěně. Sledoval paprsek slunce k protější stěně a tam si něčeho všiml.

Byla to freska; byla vysoko, viděl ji z nevhodného úhlu a místy byla zašlá špínou a pavučinami, takže nedokázal zřetelně rozeznat, co znázorňuje. Ale jedna postava jako by na sebe sama upozorňovala. Nebyla to lidská postava. Jon-Joras zamrkal a se zachvěním pochopil. Nacházel se v jednom z opuštěných a pobořených hradů Kar-chee.

Kdo ale jsou ti lidé, kteří se do něho nastěhovali jako rak poustevník do opuštěné ulity, se měl teprve dozvědět...

Zásobování vězňů bylo podle všeho organizováno neformálně. Jednomu člověku strážný zabavil smažené vajíčko, jinému vařenou bramboru. Ostatní chody improvizované snídaně byly opatřeny stejným způsobem.

Jon-Joras se zeptal strážného: "Ne že bych si stěžoval... ale jak to, že už nejsem svázaný?"

Muž se poškrábal na přeraženém nose a řekl věcně: "Nedostaneš se odsud, dokud ti to nedovolíme. Jinak je to hotový Sál svobody." Krátce se uchechtl.

Jon-Joras namítl: "Ale já musím odsud. Mám povinnosti... tam venku."

Strážce zachmuřeně nepatrně přikývl. "Všichni máme povinnosti... tam venku. Ale momentálně mají někteří povinnosti také uvnitř."

"Promiňte mi, ale vy nemluvíte ani jako gentleman, ani jako Zabíječ psů. Jsem z vnějšího světa a nevyznám se v tom."

"Já ti to povím. Kdysi jsem žil ve Státě. Tedy, mám na mysli město. Drogue. Nikdy jsi tam nebyl? Nic moc. Ale líbilo se mi tam. Měl jsem obchod. Měl jsem malý domek na okraji města. A zahradu." Věty, které pronášel, zestručněly a tvář mu zrudla. "Můj pozemek sousedil s pozemkem jednoho gentlemana, víš? Ogorix se jmenoval, ať mu krev shnije... Jednoho dne jsem přišel domů. Utahaný. Posedím v zahradě, myslel jsem si. Jenže, kde je moje zahrada? Jeho Vysoká ..." - slovo, které vyplivl, neznělo 'Urozenost' - "...se rozhodla rozšířit své cvičiště. Jo.

A než by se dotkl jediného drnu ze svého trávníku nebo zahrady, prostě si přivlastnil moji. Nenechal mi ani kvítek, ani rostlinku. Jeho prašiví hudlaři se mi producírovali sem a tam pod oknem, kde bývaly záhony s růžemi."

V bitce, která následovala, přišel obchodník ke svému zlomenému nosu. Odešel z domu, aby našel svůj obchod v troskách, vrátil se z obchodu a spatřil už jen dým ze svého spáleného domu. "A tak jsem odešel do HatMsu. Ale nenašel jsem tam nic lepšího. Gentlemani si všude dělají, co chtějí. Jenom tady ne. Tady si děláme my, co chceme. Ale moc se nám tady nelíbí. A dříve nebo později..."

Sevřel rty. Pak přidušeným hlasem dokončil: "Uvidíš. Ted' pojď."

V určitých ohledech to vypadalo, jako by jakýsi nadmíru výstřední gentleman přestěhoval svůj majetek, stáda, služebnictvo, sběrače písklat a všechno do černých čedičových trosek hradu Kar-chee - a pak to všechno bez hlavy a paty promíchal. Tu jakási žena věšela plátěný pytel s měkkým sýrem, aby odkapal, onde výrobce šípů probíral hrst peří v klíně zástěry. Jakýsi mladíček cvičil stupnice na starém rohu. Žena na stoličce sešívala barevné kusy látky v praporce a čas od času šťouchla do kolébky se špinavým děckem bosou (a ještě špinavější) nohou.

Před Jon-Jorasovým vnitřním zrakem vyvstal obraz rozbité tváře chlapce s kaštanovými vlasy. Nevěděl, jakou souvislost může mít ta krvavá smrt s tímto podivným divokým táborem; cítil však vtíravé přesvědčení, že nějaká souvislost existuje. A pak si tím spokojeným zmatkem na nádvoří prorazil cestu muž se zjizveným obličejem.

Volně se pohybujícího zajatce si nevšiml, nebo se alespoň zdálo, že si ho nevšímá - a vlastně ani kohokoliv jiného - nicméně každý si všiml jeho a ustupoval mu z cesty. Ten muž byl vysoký s malýma očima, hluboko posazenýma pod černým obočím, připomínajícím hadí hnízdo. Jeho lícní kosti jako by měly každou chvíli protrhnout zarudlou kůži, z úst zbývala jen štěrbina bez rtů mezi odpudivým nosem a téměř nemožně dlouhou a těžkou bradou. Od temene ke krku se táhla jizva, přerušená jenom pahýlem ucha. Jeho nohy dopadaly na černé dlažební kostky tak, jako by na nich leželi všichni jeho nepřátelé.

Jon-Joras se téměř automaticky tiše zastavil a držel se stranou, než muž prošel; pak úplně automaticky vykročil za ním - v uctivé vzdálenosti. Teprve když následoval tu nepřirozeně prkennou postavu, dostala v jeho vědomí jasné obrysy myšlenka: kde je tento muž, tam je i odpověď.

A tak Jon-Joras, plný všemožných emocí od strachu až po posvátnou bázeň, šel za tím mužem, jako by byl tažen na laně a jako by ho držel magnet.

Drak, kterého slyšel ve spánku té noci, byl možná jen sen. Ale ten, kterého slyšel nyní, žádný sen nebyl - pokud celý ten výjev, hrad Kar-

chee, nádvoří a všechno, také nebyl jenom sen. Uši mu zaléhaly syčením, které přešlo v řev. Ale... snad to je sen!... nikdo jiný ani nevzhlédl. A muž kráčel dál a dál.

Zastavil se až u jakési nízké zdi a nahnul se přes ni. Jon-Joras se k němu opodál připojil, položil ruce na zídku a pohlédl přes ni. Do nosu mu začpěl hustý, nečistý dračí pach, avšak Jon-Joras se neodvrátil. Pod ním, v prostoru částečně obkrouženém sedadly a částečně ohraničeném příkopem s vodou, která vytékala trhlinou ve zdi, se řítíl drak. Kůži měl hustě posetou šípý a pahýly šípů a vydával zápach, který Jon-Joras znal z jiných míst a jiných okamžiků - ohavný zápach staré, hniјící krve.

Na první pohled scéna pod ním vyhlížela jako obvyklý lov na draka. Téměř ihned si však Jon-Joras povšiml rozdílů. Připadalo mu, že vidí dvojmo. Byla tam například řada lučištníků. Za nimi však stála druhá řada. Ruce a luky lučištníků v první řadě se pohybovaly. Druhá řada, oblečená do stejných trávově zelených oděvů, se ani nehnula. A před lučištníky byl zákop.

Drak se přihnul a bušil přitom nohama do země. Do kůže se mu zabořila další salva šípů. Nechňapal po nich, ani nezpomalil. Jon-Jorasovi blesklo hlavou: tohle není žádný nováček! Když se drak přiblížil k první řadě lukostřelců, ti jako by zmizeli v zemi - jediným skokem do úzkého zákopu, příliš úzkého, než aby je tam dostihl dračí spár. Řada figurín se lehce pohupovala na otřásající se zemi. Drak si jich však nevšímal. Bez jediného zakolísání se řítíl dále kupředu.

Zpoza nízkého hliněného náspu, který mu stál v cestě, vyskočila řada postav s pestrými praporce, vlajícími na dlouhých žerdích. Jon-Joras musel napnout zrak a chvíličku upřeně hledět, než si uvědomil, že i tohle jsou figuríny. Drak se prohnal jejich středem. Jon-Joras prudce pootočil hlavu a přejel očima část arény přímo před řítící se bestií aby viděl, k čemu drak směřuje. Nemusel hledat dlouho.

Byly tam postavy v loveckých oblecích s puškami v nikách. Drak, řvoucí nenávistí a bolestí, se blížil velkými, rozzuřenými skoky a vrhl se na skupinu. Jon-Joras si tentokrát nevšiml žádného zákopu, a tak zamrkal, když v něm postavy zmizely. Všechny, až na jednu - figurína, připevněná ke kůlu, odlétla nejprve doprava, pak doleva a nakonec vylétla vysoko do vzduchu, aby ji dračí čelisti rozsápaly jako pes krysu.

"A tohle potká naše nepřátele," prohlásil muž se zjizvenou tváří, který se náhle obrátil. "Chtěl jsem, abys to viděl. Ty, člověk z vnějšího světa. Protože... Ty nic nevíš, že? Nevíš, co se děje na naší staré Zemi? Představ si nejhoršího nepřítele, jakého jste kdy měli na vašem světě. Vynásob ho deseti a sečti to. A představ si mizery, kteří by byli tak zlým nepřítelem. Bylo by pro ně tohle - tohle tam dole - přehnaně zlé? Ne, ne... Až moc dobré." Poslední slovo vyslovil tišeji, ale účinek byl svým

způsobem děsivější, než kdyby zvýšil hlas. Drobná očka se zaleskla, tenká ústa se sevřela.

Muž zdvihl jednu ruku a pohladil jí jizvu, táhnoucí se od krku k temeni. "Víš, jak jsem k tomu přišel, chlapče? To mi udělal někdo... někdo s - ix na chvostu jména. Byl jsem tehdy malý usmrkanec, ale on usoudil, že jsem se k němu nechoval dost krotce. Možná byl taky trochu opilý. Ale ať už byl opilý nebo střízlivý, popadl mě za lok a hodil mě do klece k dračímu výrostkovi."

Zjizvená tvář se zkřivila, ruce, náhle zkroucené jako pařáty, se zatínaly. Jon-Joras při pohledu do těch napůl šílených očí jako by sám cítil strach a hrůzu toho dávného krutého okamžiku.

"Jak to, že jsem ještě naživu? Slitoval se snad a vytáhl mě odtamtud? Ale ne, chlapče. Ať tě ani na okamžik nenapadne, že by nějaký gentleman znal smilování. Byl nemilosrdný. Ale měl sportovního ducha. Bavilo ho dívat se. Ječel jsem a rval jsem se... ale toho výrostka jsem zabil. Neptej se mě, jak. Prostě jsem to dokázal. Musel jsem. Zapomněl jsem, jak. Ale na nic jiného nezapomínám. Na nic jiného nezapomínám!"

Velký muž přerývaně nasál vzduch rozšířenými nozdrami.

"Jmenuji se Hue," řekl znenadání. "Ani Huedeskant, ani Huelorix - prostě Hue. Nemusíš se obtěžovat s představováním, vím, jak se jmenuješ, už od chvíle, kdy jsi přišel sem. Sledujeme každého..." Věta skončila významnou pomlkou.

"Kde se konal lov včera? U vesnice Lie. Pověz mi o něm. Všechno."

Jeho hubená tvář zůstala netečná, avšak oči se mu pod obočím, připomínajícím Medusu, leskly. Pak chvíli mlčel.

"Dobrá," ozval se v odpověď na nevyřčenou otázku. "Takhle je to, víš? Co opravňuje gentlemany, aby žili z práce jiných a dělali si s druhými, co chtějí? No - loví draky. Ano. A drak je strašně velký a strašně nebezpečný. Je to tak? Samozřejmě. Musíš se za ním vydat s nadháněči, pištcí, praporečníky, lučištníky a puškami. Ano. A aby sis sakra pojistil, že ho zabiješ, chytíš ho, když je ještě pískle a označíš ho kyselinou - najdeš pečlivě to místo a namaluješ X tak, že průsečík je přímo na něm. Je to tak?"

Jon-Joras přikývl.

"Dobrá," řekl Hue. "A teď. Kdyby gentlemani měli opravdový zájem na vyhubení draků, nařídili by sběračům, aby písklata zabili... a ne označili. Je to tak?"

"Ano, jistě - ale tady mluvíte o věcech, které všichni vědí. Samozřejmě, že gentlemani draky hájí; tohle celé místo není nic víc, než velká rezervace."

Hue opáčil: "Správně. A oni jsou jejími správci. A co jsme my? Pytláci? My tady také žijeme. Máme nějaká práva? Ne. Žádná. Možná jednou za deset let má jeden z nás tolik štěstí, aby ho přijali jako sluhu k gentlemanovi. A tak jednou za sto let mohou z některého sluhy udělat gentlemana..."

"Roedeskant!"

"Ano... Roedeskant... Jestlipak si ještě někdy vzpomene, čím byl jeho dědeček? Jeho hůl nás bije tvrději, než hůl kohokoliv jiného. Nebo bila. Ještě nevíme, jestli z toho vyváží živý. Ale abychom se vrátili k tématu. Draci dnes..."

Jeho hlas jednotvárně hučel. Jon-Joras však byl na hony vzdálen tomu, aby ho nudilo to, co mu Hue musel říci, co mu sděloval s nekonečnou soustředěností na každou sebemenší podrobnost, jaké je schopen pouze šílenec. Stručný obsah se dal shrnout do následujících poznatků: drak sám o sobě je neškodný, jakási gigantická slepice s mozkiem, který nestojí za řeč. Na planetě Nor nikdo nepotřeboval nadháněče, aby přilákal sundy a mohl je ulovit; děšťráby na Gare nebylo nutné plašit z hnízd a dráždit praporci, hudbou a střelbou z luků.

Celý princip rituální vraždy, jíž lov na draka vlastně byl, byl zavádějící. Drakovi se dokázal vyhnout kdokoliv, kdo se těšil dobrému zdraví a dokázal si zachovat chladnou hlavu - pokud drak nebyl vydrážděn k zuřivosti. Takové schopnosti při lovu nejlépe uplatnili praporečníci. Úkolem lučištníků bylo pouze bestii rozzuřit - a vytvořit na její kůži malebný vzor ze šípů - a donutit ji, aby se vztyčila na zadní a odkryla tak značku kříže. Draka mohl zabít kdokoliv, kdo dokázal zasáhnout pohyblivý cíl.

A tak byli draci vždycky zabíjeni.

Ne snad?

Přestože tento živočišný druh měl mozek jen nepatrný, jedinci byli jako každý tvor schopní se něco málo naučit ze zkušenosti. V systému Lovů to však žádnému drakovi nebylo dovoleno. Všechny řeči o malém, slabém Člověku Lovci, který se staví proti zkušenostem a vychytralosti velkého draka, jsou myslivecká latina a pokrytectví. Drak nováček postrádá zkušenosti i vychytralost; má jenom své zuby, pařáty a hmotnost. Tu a tam se během let stává, že se nějakému rozechvělému prstu na spoušti podaří netrefit. Pokud se drak potom obrátí, čímž zakryje své jediné zranitelné místo, a před puškami uteče - a pokud tentýž drak má dost velkou smůlu na to, aby se připlétl k dalšímu lovu - a opět unikne...

"Nu, potom, chlapče, dostaneš jedinou věc, které se každý gentleman bojí víc než čehokoliv jiného na světě. Dostaneš draka, který se vyzná. Dostaneš draka zákeřníka!"

Jon-Jorasovi se v hlavě rozbřesklo. Jeho tělo, které mu podklesávalo ztuhlostí a únavou, se napřímilo. "Tak tohle tady provádíte!" vykřikl. "Tam - v té dračí jámě - cvičíte zákeřníky!"

V.

Hueova zjizvená hlava zvolna přikývla. "To je přesně to, co v dračích jámách děláme. Cvičíme zákeřníky. Cvičíme draky, aby se nenechali rozptylovat máváním praporců a hudbou. Cvičíme je, aby neztráceli čas vytrháváním šípů. Když jsme hotovi a on je připraven k vypuštění, máš draka takového, jak ho Páni Lovci vždycky popisují." Odmlčel se a široce rozevřel svá tenká ústa bez rtů.

"A jak jsou pak překvapení..." zašeptal.

Vzpomínka na toto "překvapení", na hrůzu, paniku a krvavý masakr, způsobila, že sebou Jon-Joras trhl a zachvěl se. Narůstala v něm však jiná vzpomínka, zpočátku malá jako zrnko písku pod očním víčkem, avšak rostla, až vyplnila celou mysl. "Ale i drak zákeřník," řekl zvolna, "je pořád jenom drak. Může se naučit jisté vychytralosti, ale fyzicky je stále stejný. Výcvik nezmění skutečnost, že když se mu střelí do jistého místa, zdechne. Sám jsem včera toho zákeřníka zasáhl. Zasáhlo ho alespoň sto ran... z kříže zůstala krvavá břečka... ale drak nezdechl. Proč ne?"

Hue se na něj díval a vychutnával ten okamžik. "Proč? Nu, protože sice je pravda, že dračí tělo zůstane nezměněné, ale změní se něco jiného. Ne v těle. Na těle. Nepoužíváme draky, které už si gentlemani sami označili. Byli bychom blázni, kdybychom to dělali. Ó ne. Máme vlastní sběrače písklat. A hledáme vlastní písklata..."

Jon-Joras, který cítil, jak mu naskakuje husí kůže, před sebou matně, nezřetelně spatřil Aelorixe, jak si prohlíží dračího výrostka, viděl kyselinou poleptaný prst starého značkaře, jak ukazuje na X, a slyšel, jak říká: "A koukněte se taky, kam to umístili!"

"Je to věc pouhých několika palců," pravil Hue. "Rozdíl, který nepostřehneš, když se díváš zespodu a vzrušený lovem. Jenom pár palců, ano, chlapce. Ale právě tak by to mohlo být několik mil."

Všechno ostatní, co mu Hue řekl, se už nezdálo tak závazné, ačkoliv by ho to bylo docela zajímalo, kdyby to byl slyšel samo o sobě. V lesích vždycky byly takové nebo onaké bandy psanců. Ale ti se dosud obvykle spokojovali s tím, že zůstávali v lese. Banda, která se shromáždila ve starém hradě po Kar-chee, však měla jiné úmysly.

"Co chcete udělat s draky, jestli se dostanete k moci?" otázal se Jon-Joras.

"Jestli se dostaneme k moci? S draky? Všechny je vyhubíme, všechny do posledního vejce."

"A... co gentlemani?"

"Všechny je vyhubíme, všechny do posledního."

Jon-Joras si zprvu myslel, že Hue přeslechl druhou otázku nebo že jí zcela nerozuměl a odpovídal ještě na tu první. Ale pak si uvědomil, že oběma otázkám přísluší stejná odpověď.

"A teď, Jon-Jorasi, nebo jak si vlastně říkáš - teď mi ty odpovíš na několik otázek!" Hueův hlas náhle nabyl úlisného a děsivě potměšilého tónu, který člověka vyváděl z míry víc, než by to byla mohla dokázat přímočará zuřivost.

"Nu... samozřejmě..."

Hue odpočítával na chlupatých prstech. "Za prvé. Co gentlemani chtějí, abys pro ně vyzvěděl? Za druhé. Kolik ti zaplatili? A za třetí..." ztišil hlas. "Za třetí. Proč si myslíš, že to budeš moci ještě utratit?"

Dosud nic nebylo tak děsivé, jako tyto tři otázky, položené najednou tím vychytralým hlasem. Jon-Joras cítil, jak mu naskakuje husí kůže. Ucoulv před tou šíleně jistou a šíleně nenávislnou tváří. Když konečně našel hlas, slyšel, jak se mu chvěje. "Vy si myslíte, že jsem špión," vypravil ze sebe.

Hue se usmál - pokud se to roztažení koutků a zdvižení horního rtu dalo nazvat úsměvem.

"Ale já nejsem... já nejsem!"

"Ale...? Ty... nejsi? Usídlil ses u Aelorixe! Lovil jsi s Roedeskantem! Byl jsi před budovou soudu v Peramis, když zazněl rozsudek 'Vinen!' Chytili tě, jak se plížíš lesem směrem k nám! A ty ještě tvrdíš, že nejsi špión?" Všechny stopy po úlisnosti znenadání zmizely. "Hra už skončila! Chci odpovědi na své otázky, chci je pravdivě a chci je rychle. Dostanu je? Nu, uvidíme..." Obrátil se ke strážnému. "Další kolo," řekl. Muž se zlomeným nosem přikývl a odběhl.

Na různých místech po obvodu arény se nacházelo několik velkých otvorů. Kdyby Jon-Jorase neupozornila Hueova velitelsky napřažená ruka, možná by byl přehlédl, jak se v jednom z nich objevil muž a přiložil si cosi k ústům. Právě tak si v první chvíli nespojil toho muže a pohyb s tím, co vzápětí uslyšel... hluboký, bučivý hlas dračí samice.

Zvíře v aréně postupně ztrácelo zájem o rozervané cáry figuríny - jeho matné a nevelké vědomí už nejspíš zapomnělo, co ty pozůstatky vlastně jsou. To, co slyšelo nyní, nacházelo odezvu nejen v jeho mysli, nýbrž v celé nervové soustavě. Vydalo krátký výkřik, obrátilo se a šlehalo jazykem na všechny strany. Jon-Jorasův strach nyní ustoupil - byť jen částečně - zvědavosti... a ještě něčemu jinému, co si uvědomil až později. Drak klesl do obvyklé polohy na všech čtyřech a šouravě se vydal přes arénu. Opět se ozval ten zvuk. Jon-Joras viděl, jak ten muž ustoupil zpět do otvoru a zmizel. Drak nyní přidal do kroku, třebaže se stále pohyboval rozvázně, až nakonec zmizel v bráně a dolů za ním sjela

mříž. Současně se ozval hlas samce... hledající... zmatený... překvapený... rozčilený... a pak utichl.

Zajímavé, ale nijak překvapivé. Většina zálesáků, žijících kdekoli, dokázala imitovat volání některých divokých tvorů a vyrobit pomůcky, které reprodukovaly hlasy dalších. Mříž vypadala do jisté míry provizorně; nejspíš ji vyrobili Hueovi lidé. Jiného však očividně udělali málo. Určitě neopravili téměř nic z toho, co na ruinách způsobil zub času a přírodní pohromy. Pod Huem a Jon-Jorasem se prostírala dračí jáma se sedadly zabírajícími asi polovinu výšky. Z nimi se docela daleko tyčil velký, černý, zadumaný obrys horní části hradu; a z nějakého pravděpodobně obrovského zásobníku vysoko nad ním, zřejmě poškozeného při nějakém dávném zemětřesení nebo poklesu půdy, bez ustání sloze velké, z místa posunuté kameny proudil přívál vody. Karchee se postarali o zásobování a to stále fungovalo; ovšem voda si vymlela koryto přes nádvoří, dolů přes terénní stupeň a podél zhruba dvou třetin délky zdi, uzavírající jámu.

Nečinně pozoroval, jak voda vytéká trhlinou v protější zdi ven a roztržitě si všiml zeleni listů a slunečního svitu za trhlínou v kontrastu s černými kvádry - když tu jeho oči a pozornost cosi zaujalo. Před ním se zjevně chystalo opakování stejné scény, jaké už byl jednou svědkem. Pištcí, lučištníci a praporečníci zaujali opět svá místa. Opět byly vztyčeny rady figurín a figurína, která předtím byla připoutána ke kůlu, byla nahrazena novou. Otevřela se další mříž a vylákali dalšího draka, aby začal další předstíraný lov.

A všechno proběhlo jako předtím. Hue zřejmě chtěl, aby Jon-Jorasovi neunikl ani jediný detail přípravy draka zákeřníka. A přestože cítil hrůzu, strach a znechucení, ze kterého se mu dělalo špatně od žaludku, fascinovaně přihlížel, jak se rituální lov odvíjí podle tohoto nového, strašlivě odlišného rituálu. Opět zazněly rohy. Lučištníci opět pokryli zelenočernou kůži houštinou šípů. Praporečníci opět zatančili své přesné a nebezpečné kroky. A figurína u sloupu se opět zazmítala... a pak se náhle nezμίtila u sloupu, nýbrž ve vzduchu mezi dračími zuby.

Cosí šplouchlo a rozstříklo se to Jon-Jorasovi po tváři a po hrudníku. Bezmyšlenkovitě zdvihl ruku a otřel to. Bylo to teplé. Byla to krev. Nevěřicně hleděl na figurínu, kterou drak nyní svíral v pařátech a s řevem trhal na kusy.

A pak se pozvracel.

"Tohle," promluvil Hue a obrátil se k němu se svým ohavným úšklebkem, "se stane se špióny a zrádci!"

Jeho hlas byl zpočátku překvapivě tichý a mírný a tvář měla svůj obvyklý přísně kontrolovaný lhostejný výraz; při posledním slově se mu však tvář křečovitě stáhla, hlas přerostl do výkřiku a při posledním zvuku se zlomil: Ruce mu vylétly od boků. Pak s viditelným úsilím zaujala své

místo na tváři opět maska. Hue nicméně pohodil hlavou směrem k tomu, co se odehrávalo v jámě.

"A tohle čeká na tebe," dodal, "jestli se nedočkám svých odpovědí."

Zemřít teď nebo za chvíli, zemřít teď nebo za chvíli, ječelo Jon-Jorasovo vědomí. Na jiné úrovni se mu zjevovalo do sebemenších podrobností to, co musí udělat. Na všech úrovních se ho však zmocňoval naprostý hnus nad tímto šíleným úmyslem napravovat křivdy za každou cenu, ať to stojí, co to stojí, který se sám stal stejným zlem jako ony. Zemřít teď nebo... Na tento okamžik ho připravovalo šest let na Koleji, šest let tehdy nenáviděného výcviku. Švihl pravou paží a hranou ruky zasáhl Hueho strašlivým, přesto však stále kontrolovaným úderem do krku. Přehoupl se přes zídku stejně, jako kdysi tak často ve výcvikových hodinách, a přistál na sedadlech pod ní - což ovšem nebyla skutečná sedadla, nýbrž kruhové stupně. Tam, kde se tak dávno tlačili černí, kudlankovití Kar-chee, aby sledovali kdovíco, o čem už dnes nikdo nevěděl, ani se o to nestaral, nyní neseděl nikdo. Těm, kdo dnes obývali tento hrad, už tahle podívaná zevšedněla. Jon-Joras doufal, že se nikdo nedívá přes zídku odjinud, že nikdo nezpozoroval jeho útok a že se za ním v žádném případě nikdo neodváží skočit přes zídku, nýbrž - za předpokladu, že je nebo brzy bude pronásledován - poběží kolem k řádnému vchodu. Doufal v mnoho věcí, nyní však především v to, že získá čas.

Všichni, kdo byli v jámě, naskákali do zákopů a Jon-Joras nevěděl, zda ze zákopů vedou nějaké chodby pod dnem jámy, nebo zda se muži prostě skrčili a čekali na signál, že mohou bezpečně vylézt. Některý z nich, který vyhlížel nad okrajem zákopu - pokud to vůbec někdy dělali - ho nyní mohl vidět, jak pádí podél půlkruhu sedadel. Ti ovšem nemohou vědět, co se děje. Stěží se za ním pustí z pouhé zvědavosti. A určitě ne v době, kdy drak je stále v jámě. Uháněl podél sedadel na opačné straně jámy, než se nacházelo zvíře, z jehož zakrváceného hrdla se dralo děsivé vrčení. Zjevně bylo příliš zaměstnané, než aby si ho všimlo. Doufal, že to tak ještě chvíli vydrží.

Sedadla lemovala zhruba jižní polovinu jámy. Voda si vyhloubila koryto podél severní strany... nebo alespoň podél její větší části. Jon-Joras seběhl šikmo po schodech, až se dostal na poslední. Pak skočil do jámy. Zdálo se mu jaksí bezpečnější, když ho náhodou zahlédne drak, než aby ho zahlédl někdo, kdo by se shora díval přes zídku: když poběží těsně podél jižního oblouku stěny, bude prozatím krytý před pohledy lidí v hradu. Ovšem jen prozatím...

Stěna pod sedadly se zdála být nekonečná, ale dosud mu k uším nedolehly žádné poplašné výkřiky, třebaže bylo možné, že je přehlušilo bušení jeho srdce. Kamenná tribuna nyní zmizela za ním a Jon-Joras vyrazil na otevřené prostranství. Vystavoval se tak sice pohledům shora,

ale ušetřil čas tím, že se nedržel delší trasy kolem stěny jámy. A pak to zaslechl - rozechvívající zvuk dračího sykotu. Uši rvoucí zvuk dračího řevu. Dno jámy se roztráslo duněním dračích nohou. Jon-Joras zachytil zvuk tekoucí vody. Opět uviděl, jak skrze proraženou zeď svítí slunce. Neviděl již zeleň stromů, které tvořily zdánlivě bezprostřední pozadí pouze při pohledu z dálky shora přes zídku.

Stejně jako vypadlý kus zdi zmizel i terén za zdí. Drak ryčel Jon-Jorasovi za zády. Voda se řítla dolů přes okraj průlomu. A Jon-Joras skočil.

Byla to série hazardních počinů od samého začátku. Když skočil, věděl, že má vyhráno, jen pokud jde o draka. Vodopád se ovšem mohl řítit na skaliska. Ta mohla být sice vodou zaoblená a omletá do hladká, ale výsledek pro něj by byl stejný, jako kdyby byla ostrá. Stále však bylo lepší riskovat možnou smrt hned, než jistou později. Jisté bylo jenom jedno: nemohl dát Hueovi odpovědi, které požadoval. Bylo lepší zlomit mu krk a vaz a všechno ostatní a zemřít během několika vteřin, než být jako myš předhozen na hraní drakovi. Voda kdysi zprvu nejspíš vsakovala do půdy. Tím se vytvořila mokřina a potom močál. Nakonec, jak objem unikající vody rostl, proud pod sebou vymlel tůň. Jak Jon-Joras padal, slunce, nebe a mokré černé zdi vířily kolem něj. Snažil se skočit tak, aby dopadl co nejméně naplocho, ale smekla se mu noha na mokrému okraji. Náraz po dopadu na vodu mu částečně vyrazil dech a on nedokázal zůstat pod vodou tak dlouho, jak si přál. Určitá míra paniky (pokud se panika dá měřit) ho přiměla k tomu, aby se vyhrabal na hladinu. Když se vynořil, doplával se ke břehu, kde se chytil převislého keře a pokusil se vytáhnout z vody. Keř povolil a Jon-Joras spadl nazpět s keřem v ruce. Pak se ho zmocnil proud a vrátila se mu rozvaha. Ponořil se do vody, jak nejvíce to šlo a držel keř tak, aby mu - doufal, že úplně - zakrýval hlavu. Nechal se unášet proudem.

Občas slyšel štěkat psy, ale nevěděl, zda to znamená pronásledování nebo zda to jsou divocí psi. Jednou zaslechl plačtivé mečení staré dračice. Většinou se však neozývalo nic, kromě větru a vody. Ze strachu bedlivě sledoval břehy. Když spatřil maličký člun, téměř skrytý v houštinách, ukradl jej bez jakýchkoliv výčitek svědomí. V člunu doplul po proudu až na nějaké jezero a přeplavil se přes ně. Chvilí se zaobíral nápadem člun převrhnout a doplavat na břeh, aby přesvědčil pronásledovatele, že se utopil. Ale žádné pronásledování dosud nezpozoroval, a tak usoudil, že by bylo hloupé nechávat za sebou takovou zdaleka viditelnou stopu. Zavedl člun do jedné zátočiny a naházal do něj kameny, až se potopil.

Ve člunu našel skrovné zásoby sušených potravin a keře byly plné různých bobulí. Mířil stále kupředu, aniž by měl sebemenší ponětí, kde se nachází, ani - jak s překvapením zjistil - kam vlastně chce dojít.

Chladivý vzduch, k západu se chýlící slunce a liduprázdná krajina naznačovaly, že se mu útěk podle všeho podařil. Přesto když spatřil tři jezdce na koni, instinktivně sebou trhl, jako by chtěl prchnout. Rychle se však ovládl; ti tři nepřijížděli od hradu, ani nebyli oblečeni jako tamější lidé. Vykřikl a zamával rukama; obrátili se k němu, na chvílku zastavili a pak se k němu rozjeli.

Dva z nich byli muži a třetí byla žena. Přesněji řečeno dívka. A ještě přesněji řečeno ta dívka, která odmítla jeho pomoc při oné davové scéně před soudní budovou... dívka, kterou zahlédl v lesích a která před ním uprchla mezi osudným setkáním s drakem zákeřníkem a Jon-Jorasovým zajetím.

Když ho nyní uviděla, očividně ho poznala a něco rychle a polohlasem řekla svým společníkům. Jeden z nich se usmál a druhý pokrčil rameny, načež dívka beze slova poodjela. Starší z mužů nabídl Jon-Jorasovi, aby si sedl za něj, a vyrazili pozvolným soumrakem přes liduprázdnou rovinu. Dívka jela před nimi s bradou zachumlanou do modrého pláště.

Starší z obou mužů byl snědý, podsaditý chlapík s prošedivělým plnovousem. Na sobě měl dlouhý plášť téže modré barvy jako dívka. Měl jej však zpola rozhalený, takže pod ním byl vidět úbor z umaštěné jelenice. Z chlupatých uší mu visely zlaté náušnice. Jeho společník byl něco úplně jiného - mladý, štíhlý, vzpřímený a upravený... elegantní bylo to správné slovo, liteře vytanulo Jon-Jorasovi na mysli. Kabátec měl bílý jako gentlemani, kalhoty složitě vyšíváné (jak se Jon-Joras později dozvěděl, nosili takové při slavnostech kočovníci) a plášť - s propracovanou úhledností našasený tak, aby měl volné ruce - měl sepnutý na prsou stříbrným řetězem a sponou. Zápěstí, které muž držel tak upjatě a pyšně, jako by na něm měl loveckého sokola, obepínal cizelovaný zlatý náramek.

Po chvíli si starší muž odkašlal a odplivl. Přemýšlivě se poškrábal. "Přemýšlel jsem o tom, co jsi řekl předtím, Hennersi," poznamenal. "A nemohu říci, že bych souhlasil, ne, ani trošku. Na trioletu¹ není vůbec nic špatného."

"Nesmysl, Tronde," opáčil Henners energicky. "Je zastaralý, nepřírozený, umělý, bezobsažný - a všechno, na co si jen vzpomeneš. Naprosto postrádá jednoduchost a přímočarost dvojverší, ani se nedá dovést ke zvýšené asonanci a aliteraci."

Trond se zachmuřil a blýskl po něm pohledem. "Jenže dvojverší..." poslední slovo vybuchlo do mohutného říhnutí, "...dvojverší je tak monotónní!"

¹ Triolet - lyrická forma epigramatického obsahu, skládající se z jedné strofy zpravidla osmislabičných veršů - pozn. překl.

A takto jeli dál, zatímco se vzduch zbarvil do modra, nebe do nachova a objevily se první drobné hvězdy, a diskutovali o různých formách a metrech poesie, až před nimi konečně zazářilo jasné tančící světlo ohně. A dalšího a dalšího. Nějaké hlasy je pozdravovaly, postavy vstávaly a shlukovaly se kolem. Dívka seskočila z koně, kterého se kdosi ujal, a zmizela Jon-Jorasovi z dohledu.

"Přátelé básníci," promluvil Henners, doprovázeje svá slova posunkem, "dovolte mi představit vám našeho hosta jménem Jon-Joras, muže z vnějších světů, který padl do zajetí Huea a jeho bandy. Myslím, že bychom mu mohli poskytnout malou pomoc ohledně návratu do státu... a myslím, že nebude nešlechtný, ehm, ehm, pokud' jde o výdaje s tím spojené. Nuže! Nenajíme se a nenapijeme, než se pustíme do vymýšlení nových veršů a rýmů, nejvznešenějšího poslání té části lidstva, která se odvažuje nazývat civilizovanou?"

Okamžitě se začala ozývat pozvání, hostovi pomohli z koně a odvedli ho k sedátku u největšího ohně, kde se nad žhavými uhlíky opékala na rožni dvě jehňata. Kdosi mu strčil do ruky pohár s nějakým silným nápojem, který chutnal sladce i kysele zároveň a voněl po medu.

"První sloku!" vykřikl jakýsi hlas blízko něj. Ostatní se přidali. "První sloku! Hoste! Cizinče! První sloku!"

Zjištění, že má ihned a spatra složit krátkou báseň, Jon-Jorase zaskočilo. V hlavě měl prázdno, až na pocit, že na těch jehňatech, která byla připravována k večeři, je něco zvláštního. Zdvihl ruku a shromáždění ztichlo. Promluvil:

*"Tři jezdci vyjeli a čtyři se vrací,
když večeře nad ohněm již se obrací...
Nad jednou záhadou však mysl si tříbí:
Odkud jsou jehňata, když ovce chybí?"*

Po jeho recitaci následovala ta nejkratší možná chvíle ticha. Pak je pohltil výbuch smíchu. Někdo ho poplácal po zádech. Někdo mu přilil nápoje do zlatého poháru. A kdosi na protější straně ohně, jehož tvář Jon-Joras nedokázal rozeznat, mu odpověděl:

*"Takové zázraky jsou věz ty běžné
jak jídlo, pití a objetí něžné.
Řekneme pravdu, ač snad zklameme hosta:
Jsme zloději, přáteli, toť věc je prostá!"*

VI.

Na M. M. beta byli básníci, třebaže většinou používali tak složité a propracované básnické formy, že by vedle nich triolet vypadal jednodušší než dvojverší vedle trioletu. A byli tam i zloději, ačkoliv i učedník by se sotva obtěžoval s něčím tak malým, jako je jehně. Avšak veršující zloději či kradoucí básníci - to bylo pro Jon-Jorase něco nového. A měl podezření, že by to mohlo být něco nového (nebo každopádně něco nepříliš běžného) i pro badatele, studující různá sociální uspořádání po celé galaxii.

A tak se tam pohodlně usadil u tančících plamenů a naslouchal - pobaveně, užasle, odmítavě i uchváceně -, jak Henners (ve dvojverších a čtyřverších) recituje o svém skvělém kousku, který spočíval v tom, že uzmul šperky a zlatý a stříbrný talíř Jeho Jasné Svrchovanosti, Předsedovi rady zplnomocněných zástupců Drogue, zatímco jmenovaný seděl u jídla ve své vznešené úřadovně. S hosty.

Jon-Jorase mírně rozladilo vyrušení, když se do recitace vmísil nějaký hlas... zpočátku. Když k němu však pronikl význam těch slov, zapomněl na Hennerse i všechna jeho díla.

"Je na tebe ošklivá, ta holčina... co?"

Když Jon-Joras otočil hlavu a spatřil Tronda s tváří zbarvenou do červena září ohně, nějak neměl pochyby, koho myslí tou "holčinou".

"Kdo je to?" zeptal se napůl šeptem. Trond pohodil hlavou nalevo, aby ho vybídl k odchodu, zamířil pryč a Jon-Joras se vydal za ním. Když se konečně zastavili, bylo Hennersův hlas stále slyšet, ale slova se již nedala rozeznat. Po nebi se skvrnami mraků plul jasný měsíc v poslední čtvrti a zaléval spoustou světla mýtinu, na níž zloději rozbili své doupě.

"Kdo je to?" opakoval Trond otázku a posadil se na mechem pokrytý kmen stromu, vyvrácený jakousi dávno minulou bouří. Neodpověděl na ni a místo toho nadhodil: "Ona tvrdí, že ji pronásleduješ..."

Po Jon-Jorasově tichém rozhořčení následoval rozhořčený proslov. Ona tvrdí, že on ji pronásleduje? Pokud skutečně šlo o nějaké pronásledování, pak byla situace zcela opačná. Pověděl staršímu muži, jak ji objevil při té davové scéně v Peramis, když byl ten Zabíječ psů obviněn ze zabití gentlemana, o svém pokusu jí pomoci a jak byl odmítnut - téměř vztekle.

"To naše první setkání mohla být náhoda. Ona nemohla vědět, že tam budu, a já jsem zcela jistě nevěděl, že tam bude ona. A podruhé..." Náhle se zarazil. Ví Trond nebo někdo z jeho přátel o hradu Kar-chee a o tom, co se tam děje? A pokud ne, chce Jon-Joras, aby se to dozvěděli? Blesková úvaha ho dovedla k rozhodnutí, že nechce. Poněkud nepřesvědčivě pokračoval: "...a podruhé jsem se prostě ztratil v lese, když jsem se oddělil od lidí, se kterými jsem tam byl, a sebrali mě nějakí Zabíječi psů."

Neměl jsem ani ponětí, že se bude potulovat ve stejném lese. A v tom posledním případě jsem..."

"Jsi jí prostě jenom vběhl do cesty," vpadl mu do řeči Trond a bezvýrazně přikývl. "Zase."

Noc sice byla teplá, avšak mladík cítil, jak mu tváře přímo hoří. "Může to znít jako nepravděpodobná shoda okolností," hájil se, "ale musíte mít na paměti, že jsem z vnějšího světa... cizinec... A kromě toho - jak bych mohl vědět, že tam právě v tu chvíli pojede ona - a vy?"

"Nu," protáhl Trond. "Já ti jenom říkám, co tvrdí ona. Dokázal bych si vymyslet spoustu způsobů, jak by se to dalo zařídit... kdyby mi o to šlo... ale mně na tom nesejde. Proč? Proto. Jak říkám. Ta holčina je ošklivá. Jak říká triolet..."

Ale Jon-Joras v tu chvíli vůbec nechtěl vědět, co říká nějaký triolet. Položil ruku Trondovi na koleno a opakoval: "Kdo je to. Kdo?"

"Jmenuje se Lora," pravil Trond.

Lora. "Ne... To mi nic neříká..."

"Možná by ti mohlo něco říkat jméno jejího pána."

"Jejího pána?"

Trond přikývl. Jeho dýmka vydala bublavý zvuk. "Ano. Vysoký, hubený, odporně vypadající člověk. Jmenuje se Hue."

* * *

Hennersův hlas v noční dálce ztichl. Ozval se pochvalný pokřik a potlesk. Jon-Joras se cítil jako omráčený, jako hlupák. "Ale proč mě nenávidí ona? Její pán mě nemá rád, to vím, ale..."

Trond vydal zvuk, který mohl být jak odfrknutím, tak zahihňáním. "Nebud' směšný. Proč by tě neměla nenávidět? Jsi z vnějšího světa, ne? No, tak si to představ. Podle něj i podle ní, kdybyste sem - vy všichni - nelétali lovit, celý systém by se zhroutil. Sám se ekonomicky neudrží, to je jisté."

Nenávidět? Byla by zatraceně divná, kdyby tě měla ráda."

Jon-Joras před svým duševním zrakem opět spatřil tu chmurnou, vyzáblou, nepřírozeně strnulou postavu, jak kráčí po sálech, hradbách a náspech toho velkého černého hradu Kar-chee; opět slyšel řev draka zákeřníka v jámě, cvičeného pomocí týrání a připraveného napadnout dalšího Hueova nepřítele. Opět spatřil postavu figuríny, která nebyla figurínou, uvázanou u kůlu, zmítající se a pak rozsápanou na krvavé útržky; slyšel psancův zuřivý výkřik: "Tohle... se stane se špióny a zrádci!"

"Nesměj mě dostat," zamumlal přeskakujícím hlasem. "Už ne. Už ne."

Trond rozšířil ústa a zamával rukou. "To ti zrovna nehrozí," prohlásil. "Pro nás je výhodnější tě dopravit zpátky do některého státu. Samozřejmě za předpokladu," zdvihl obočí; "samozřejmě za předpokladu... chápeš, co chci říci. O našich, ehm, výdajích...?"

Jon-Joras ho ujistil, že to samozřejmě chápe. "Jetro Yi, představitel Lovecké společnosti, má dostatek prostředků, aby vám všechno vynahradil. Hojně."

Jeho společník se zvedl a protáhl se. "Pak je to v pořádku," zívá. "Dopravíme tě zpátky, no dobrá. - Ehm..." Zdálo se, že ho cosi náhle napadlo. Položil ruku Jon-Jorasovi na rameno a naklonil se blíž.

"Neznáš náhodou jednoho našeho člověka jménem Thorm? Je to takový chlapík s nohama do 'o' a vyvalenýma očima a jeho básně pokulhávají? Ne? Nu... Každopádně... měj se před ním na pozoru. A teď pojd' zpátky k ohni, dělá se nám chladno."

Měsíc dál putoval po obloze a na mýtině se usadila lehká mlha. V měsíčním svitu světélkovala a působilo to strašidelně.

"Thorm," opakoval si Jon-Joras. "Proč bych... Vůbec ho neznám. On mne ano?"

"Ne," opáčil Trond. "Ale zná Loru."

* * *

Jon-Joras poznal Thorma hned. Jakmile došli zpět k ohni, postoupil vpřed muž, zle se na Jon-Jorase podíval, plivl na zem, sehnul se, nabral hrst hlíny i s plivancem a hodil mu ji do tváře.

"Hleďme, hleďme," ozval se Henners tónem potěšeného překvapení. "Tohle je čest, milý mladý hosti. Možná si to neuvědomuješ, ani to nedokážeš ocenit, ale je skutečně nesmírně vzácné, když udělíme výsadu souboje na výzvu a všeho, co k ní náleží, někomu, kdo nepatří k naší vybrané skupině. A už jistě ne takhle brzy. Někteří mohou být náchylní k námitkám... Eh?" Rozhlédl se zdvořile tázavým způsobem po ostatních.

Trond se ozval: "Není to zvykem. Je to něco, co by se dalo nazvat inovací."

Ozvalo se souhlasné mumlání. "Jako volný verš," dodal někdo nesouhlasně. Jiný hlas však řekl: "Já bych nebyl tak úzkoprsý. Řekl bych, že verše našeho hosta byly docela přijatelné - na někoho, kdo není básník - co vy na to? Já bych hlasoval. Chceme hlasovat!"

A hlasů pro bylo více, než hlasů proti.

"Nuže dobrá," pravil Henners spravedlivě. "Takže souboj bude - ovšem pokud host přijímá," obrátil se k Jon-Jorasovi. "Přijímáš výzvu a všechno, co k ní patří?"

Jon-Joras měl pocit, že by raději neměl; mnohem, mnohem raději ne. Ale nebyl schopen to říci. Namísto toho se zeptal, co má na vybranou jiného.

Henners si odkašlal a mírně se zamračil. "Já, nu, ehm, ta druhá možnost je velice nepříjemná; já bych si ji raději nevybíral. Jako básník ti radím: Přijmi tu výzvu. Eh?"

Jon-Joras přikývl. A zdvihl se jásot.

Byl vyklizen prostor a odkudsi se vynořily dva ošklivě vyhlížející nože, jeden pro Thorma a druhý pro Jon-Jorase. Odehrávaly se jakési obřadné úvody, ale Jon-Joras je nevnímal. Srdce mu svíral chlad a on z celého toho mrazivého srdce nyní proklínal svět, na němž se zrodila jeho rasa, a všechny jeho krvavé způsoby. Nože! Souboje! Co o takových věcech ví? Na jeho světě neexistovalo nic nebezpečnějšího než zápas...

A ze stovky hrdel se ozvalo: "Do toho!"

Thorm vyrazil kupředu jakýmsi přikrčeným tancem, který Jon-Jorasovi okamžitě připomněl jeden na Koleji docela populární chvat. Z nože v ruce nejenže měl nezvyklý pocit, ale uvědomil si, že mu bude pravděpodobně i překážet, a tak jej sevřel do zubů a potom téměř automaticky, aniž by třeba jen na vteřinku zaváhal, skočil kupředu, chytil Thorma za pravý kotník a podtrhl mu nohu.

Ze zástupu se ozval nadšený pokřik. I od jednoho muže, který nedbale ořezával konec dlouhého prutu.

Thorm upadl, Jon-Joras pustil jeho kotník a vrhl se po ramenou. Avšak Thorm, který nůž neměl mezi zuby, se po něm ohnal; Jon-Joras uhnul a ucítil, jak mu nůž prořízl bok. Necítil v tom okamžiku bolest, jen jakési překvapení.

Odskočili od sebe. Jon-Joras jako první porazil soupeře na zem, avšak Thorm dosáhl prvního krvavého zásahu; a jelikož nezápasili na body, ale bojovali na život a na smrt, hovořil dosavadní vývoj jednoznačně pro něj. Jedna věc byla jasná: Jon-Joras se musí nadále soustředit ne na protivníkovra ramena, nýbrž na zápěstí ruky s nožem.

To, co následovalo, se dalo popsat jen jako noční můra. Nárazy těl na sebe, pach potu, strach, vzrušení, překotné úniky do bezpečné vzdálenosti, pohled upřený na zakrvácený nůž...

... zakrvácený nůž, který se znovu, a podruhé, a potřetí zalil krví z jeho rozervaného těla.

Došlo k tomu takto: Thorm příliš otevřel svůj kryt. Jon-Joras po něm skočil a téměř sevřel zápěstí ruky s nožem, když tu se mu zvrtila noha na kameni. To ho vyvedlo ze směru, aniž by to zamýšlel a aniž by byl schopen tomu zabránit. Thorm ho sevřel a tlačil dozadu, dolů, dozadu... Pak se Jon-Joras částečně uvolnil a skutečně sevřel to nebezpečné zápěstí. A tak zůstali napůl vkleče, napůl přikrčení a neschopní jeden druhým pohnout. Avšak byl to Jon-Joras, pevně

sevržený Thormovýma rukama a nohama, čímž záda se nacházela blíže ohni. A byla velice blízko ohni a brzy k jeho nozdrám dolehl pach škviříčího se kabátce a pak začala bolest. Nesnesitelná bolest.

Později si už nevzpomínal, jak provedl to, co věděl, že musí udělat. Jediné, co si pamatoval, bylo, že náhle, v náhlém tichu spatřil přes Thormovo rameno rukojeť nože, zabořeného do Thormových zad. Thorm neřekl ani slovo, nevydal ani hlásku, zeslábl, poklesl a zhroutil se plnou vahou do Jon-Jorasovy náruče. Ten se zády v jednom ohni zaječel, mocně odstrčil tělo od sebe, ucítil, jak vrávorá nazpět...

...a jak ho chytá mnoho ochotných rukou a táhne pryč. Strhli mu kouřící kabátec z krvácejícího těla. Hlasy křičely: "Dělej! Dělej!" Hloupě na ně zíral.

"A co?" zeptal se.

V odpověď někdo sebral Thormovi z ruky nůž (tělo leželo na zádech tam, kde padlo, s výraznými očima hledícíma do hvězdného nebe, ústa otevřená na výraz nevýslovného překvapení), někdo rozhrnul kabátec a vyhrnul košili, někdo prořízl nožem bledou kůži na prsou, sáhl dovnitř, zakroutil rukou a škul. Když se ruka vynořila, svírala cosi tmavě rudého, z čeho odkapávala krev. V okamžiku to napíchli na dlouhý prut a někdo jej vtiskl Jon-Jorasovi do ruky.

Automaticky a nechápavě jej sevřel. "Co... co s tím mám dělat?" otázel se. .

Zástupem se rozlehlo užaslé „he?“ pak ten muž, který ostřil špičku prutu, prohlásil: "Co máš dělat? Co bys chtěl udělat jiného se srdcem svého nepřítele - než je upéci a sníst?"

Třesoucí se Jon-Joras s tváří zkřivenou odporem držel prut nataženou paží co nejdále od sebe a snažil se naznačit, aby si jej od něj někdo vzal. Ale prut nezmizel, srdce zůstalo kde bylo a odkapávala z něj krev. "Ne..." řekl. "Ne... Ne... Já nemohu..."

"Nemůžeš? Ale proč?"

Donutil se odpovědět. "Je. To. Proti. Mým. Zvyklostem."

Zmatené ticho posléze prolomil Henners. Vzal prut s nabodeným srdcem z Jon-Jorasovy zaťaté, zakrvácené ruky. "Nu, když nemůžeš, tak nemůžeš," poznamenal. "Člověk musí samozřejmě ctít své zvyklosti. Ale... přece jen... Nu, v tom případě mohu jediné říci, že jsi zbytečně zmařil zatraceně dobrého chlapa."

VII.

Následující noci se setkali s kmenem, zvaným říční lidé nebo člunaři, zrzavými malými chlapíky s křivými nohama, a dohodli se s nimi. Trávili na vodě temné, měsíčním světlem zalité hodiny; jakmile se zrodil

mlhavý, perlově šedý úsvit, mělká lodice vplula do nějaké zátoky, přistála a byla zakryta větvemi. Pak se odebrali ke spánku.

Když byli všichni opět vzhůru, člunaři ulovili oštěpem rybu a připravovali z ní jídlo. Trond se škrábal, Henners se věnoval pečlivé úpravě zevnějšku, říční lidé předstírali, že počítají pádla, zda jim básníci nějaké neukradli... a takto nenuceně ubíhaly hodiny, až se opět snesla tma a oni vyrazili na další cestu. Jon-Joras už věděl, jaký s ním mají plán a co se očekává od něj: přistanou v houštinách u mělčin v severní Peramis, říční lidé doběhnou se vzkazem k Jetrovi Yi, společnostář přijde s penězi na "výdaje" - a k tomu čestné slovo, že Jon-Joras ani Yetro neřeknou nic, dokud průvodci nebudou bezpečně pryč a z dosahu stráží.

Jon-Joras se cítil docela dobře. Byl mírně vzrušený, bylo mu lehký na těle i na duchu a den a noc mýjely jako laskavé a bezvýznamné sny... v pozadí se sice skrývaly náznaky ošklivých věcí... avšak pouze náznaky... a jenom v pozadí...

Nebyl si zcela jistý, kolik těch dní a nocí takto uplynulo (třebaže jistě ne mnoho). Vznášela se nad nimi horká vůně trávy a pryskyřičná vůně stále zelených větví, Trond a Henners tu mluvili o Lořiných pokusech pobízet Básníky do akcí proti kočovným kmenům, tu si navzájem recitovali staré či nové verše, anebo opět srovnávali dvojverší, čtyřverší, sonety a triolety; zakrslí říční lidé po nich dobromyslně pošilhávali a nechápali z toho všeho ani slovo, ani se o to nestarali. Kolem se prostírala noční řeka, pulsující svým vlastním velkolepým tepem v neuvěřitelně žlutém měsíčním světle, čeřící se máslově žlutými odrazy, jež se trhaly a zase splývaly; a za jedné takové noci proti nim zamířil klín lodic a další se vynořil za nimi proti proudu a...

"Vzdejte se! Vzdejte se! křičely hlasy všude okolo. Trond zaklel, zatímco Henners beze slova vyklouzl z šatů a stejně bledý jako měsíční svit sklouzl do proudu a ponořil se. Člunaři obrátili své plavidlo a ze všech sil pádlovali k bližšímu břehu, ale pak zadrnčela tětíva a jeden z říčních lidí vykřikl a chytil se za rameno, ze kterého trčel dřík šípů.

"To byla jen formalita," upozornil je hlas z oné nyní nepřátelské noci. "Máme i pušky. Vzdejte se!"

A jako další formalitu dodal: "...ve jménu Jeho Jasné Svrchovanosti Předsedy Drogue, který udržuje klid na Řece."

"Vzdáváme se," opáčil Trond zachmuřeně. A všude kolem nich se hemžily temné, rychlé lodice.

"Kupředu, člunaři," nařídil hlas. Zbývající dva ze tří v tichosti zabírali pádly, v tichosti přerušované občasným voláním z těch strážních člunů, které se oddělily, aby pátraly po Hennersovi... zjevně bezúspěšně, protože se později opět připojily k formaci.

Přistáli u přístaviště, jasně osvětleného lampami, a Jon-Joras, který se konečně a úplně probral z dřímoty či omámení, v němž se nacházel po většinu cesty, si nyní prohlížel muže, kteří je obklopili poté, co se v dokonalé souhře vylodili. Výzvy očividně nebyly jedinými formalitami v Drogue; místní ozbrojené síly v přiléhavých černých stejnokrojích se zlatými a rudými ozdobami značně kontrastovaly s peramiskými, které byly oděny do volných olivově zelených uniforem.

"Jste zatčeni," oznámil vysoký a chladně se tvářící důstojník. "Ve zprávě se zmíním, že jste se vzdali na druhou výzvu." Otázal se jich na jména a pokračoval: "Ten člověk Henners - který nám prozatím úspěšně uniká - je obviněn v nepřítomnosti z významné loupeže, urážky majestátu a pobuřujícího chování. Ty, Tronde..."

"Mohu přivést sto svědků, že jsem nebyl nikde poblíž Drogue, když Henners..."

"...ses svou přítomností spolu s Hennersem dnes v noci provinil spolčováním se zločinci

Trond pokrčil rameny. "Ten chlapík z vnějšího světa s tím vším nemá nic společného," prohlásil. "Ztratil se a my jsme ho vedli zpátky do Peramis - to je všechno."

Důstojník pokračoval, jako by Trond byl nic neříkal: "Ty, Jon-Jorasi, ses svou přítomností spolu s člověkem Trondem dnes v noci provinil spolčováním se zločinci."

Jon-Joras zděšeně vykřikl: "Co to má všechno znamenat?"

Důstojník, který se již odvrátil, nyní zpola otočil hlavu. "Nákaza se nikdy nepřestane šířit," řekl. A pokračoval svou cestou. Ještě než promluvil, černě oděné pořiční oddíly obstoupily Tronda a Jon-Jorase a svázaly jim paže v loktech a v zápěstích. Ještě nevyslovil poslední slovo a ještě neodvrátil hlavu, když už oba vězni byli vlečeni pryč rychlým napůl pochodem, napůl poklusem, který jim nenechával prostor k ničemu jinému, než k tomu, aby se podřídili.

Člunaři, o nichž se zatýkácí formule nezmiňovaly, stáli s pohřebním výrazem v obličeji a se sklopenými hlavami, jako by věděli, co přijde. Poddůstojník příkře zachrochtal rozkaz. Zablýsklo se pár seker, zdvižených do vzduchu. Říční lidé propukli v nárek. Proražený člun hořel pomalu. Ale hořel.

* * *

"Co to máte, Blue?" zeptal se jeden z klíčníků.

"Kandidáty pro Lukáše," zněla zvláštní odpověď strážného.

Když za nimi konečně zapadly poslední silné, závorami opatřené dveře, vrchní strážný přešel tyčí s okovaným koncem po velkých mřížových vratech.

A pak netrpělivě popadl provaz a začal vyzvánět na plechově znějící zvonek. Ozval se halas nejméně stovky lidských hrdel.

Ve velké místnosti svítila tu a tam nad hlavou kalná světélka, pod nohama byl roztroušený špinavý rákos, a z jeho hromad se zvedali vězni, zvědaví na nové dva přírůstky, kteří byli vpuštěni úzkými dvířky ve velké mříži.

"Čerstvý maso!"

"Nová krev!"

"Kdo to je?"

"Za co sté tady?"

Z malé dřevěné místnosti, připomínající psí boudu, se vynořil dozorce, nezřízeně klel, po jistém hledání odkudsi vylovil ohmataný, špinavý a potrhaný sešitek a s jazykem vyčnívajícím z koutku úst do něj nové vězně zapsal. Než s tím byl hotov, ostatní strážní odešli a spousta vězňů se vrátila k přerušenému spánku. Zbylí se však stále tlačili kolem nově příchozích a kladli jim otázky.

To místo - nebyla to ani tak místnost, cela či hala, jako spíš velká nedostavěná prostora uvnitř budovy - to místo ohavně páchlo a mnozí z těch, kdo nyní vystavovali na odiv svá dychtivě otevřená ústa, páchli ještě hůř.

Trond sebou trhl a odstrčil je od sebe - nijak jemně. Zamžoural skrze žluklé šero a zeptal se: "Kde je Kout básníků? Je tu nějaký básník?"

Hlouček zahučel, trochu se zavlnil a nakonec utvořil uličku pro vysokého, hubeného a nahrbeného staříka, který se k nim s pomrkáváním blížil, aby ho Trond poznal dřív, než on sám zaostřil svůj kalný zrak.

"Serme. Tys ještě zde, ubohý kmete?"

"Ještě zde... Kdo je to? Trond; nic mi neříkejte; to je Trond. No... Tuhle mladou ratolest neznám. Slož mi na své jméno akrostichon², bratře."

Deprimovaný Jon-Joras neodpověděl a následoval oba básníky do kouta pod úzkým, šterbinovitým oknem, vybaveného vlastní lampou a - skutečně! - čistší otepí rákosu, než jaký byl jinde, hrubým stolem, rozviklanou židlí a velice obnošeným modrým jezdeckým pláštěm. O toto území se dělili jen oni tři.

"Tak tomuhle se říká Kout básníků," oznámil Trond s máchnutím ruky a s úšklebkem. "Nevypadá nijak zvlášť - ale ve srovnání se zbytkem téhle pasti na krysy je to palác. A patří nám právem tradice."

² Akrostichon - báseň, v níž první (nebo poslední) hlásky, slabiky nebo i slova veršů, čteny samostatně, dávají nějakou informaci - pozn. Překl.

Starý Serm přikývl. "Bývala tu i květina v květináči a ptáček v kleci. Oba zahynuli." Hlasitě do sebe vtáhl dech.

"Život i umírání jsou zajisté strast a lkaní..."

Náhle změnil chování a řekl: "Ty, mládenče z vnějšího světa, musíš zítra navštívit Předsedu. Trvej na tom. Slyšíš? Trvej na tom!" Pak se s hekáním a vrzáním uložil na svou otep rákosu, přikryl se cípem pláště a pokynul oběma zbývajícím obyvatelům Kouta básníků, aby si po stranách přilehli.

Když slunce konečně proniklo do vězení, Jon-Joras na tom skutečně trval.

"Chceš navštívit Chlapíka s chlupatým nosem, co?" opáčil dozorce s nepatrným úsměvem. Dlouhá léta neustálé komunikace se zločinci ho naučila dokonale ovládat jejich argot.

"Informovali mě, že je mým právem odvolat se k Mocnému trůnu," prohlásil Jon-Joras.

Dozorce zachrochtal a poškrábal se na břicho. "Tvoje právo, he?"

"A já na něm trvám."

Zívnutí. Protáhnutí. Další poškrábání. Dozorce natáhl krk, aby sledoval průběh nedaleké hry v kostky. "No dobrá..." ozvalo se po dlouhé chvíli, "hodím slovo vejš, brácho. Hodím slovo vejš..."

A pak konečně shora poslali slovo zase zpátky.

"Hej, ty tam. Návnado pro Lukáše," prohlásil dozorce jednoho odpoledne. "Svíkni se, vyper si ty své mizerný hadry a uměj se. Votevru ti kamrlík s vodou a tady je dřevo na voheň a hrnce na uvaření blech."

"Výborně!" ozval se Jon-Joras, svlékl si šaty a vzal si od dozorce malou lopatku se žhavými uhlíky. A... "Cože? Mýdlo? Jak..."

"Dyž deš k Chlapíkovi, tak nesmíš smrdět."

Když byl Jon-Joras konečně čistý a měl usušené šaty, následoval strážné, kteří ho na řetězu vyvedli do hvězdami osvětlené, sladce vonící noci. Čekala na ně bryčka s černými záclonami. Strážní se nijak neobtěžovali omluvami, když mu svazovali nohy a strčili mu do úst roubík. Jon-Joras nikoliv poprvé dospěl k závěru, že uplatňování lidských práv v Městském státě Drogue značně zaostává za žádoucím stavem.

Na druhém konci dlouhého sálu stál Trůn samotný - zatím neobsazený kus nábytku. Byl to ovšem ten nejpropracovanější kus nábytku, jaký Jon-Joras kdy kde viděl: vysoký, ohromný, hojně vyřezávaný, naleštěný, pozlacený a čalouněný sametem a damaškem. Jon-Joras pomyslel na nechutný, hmyzem se hemžící rákos ve smrdutém, vlhkém pachu vězení a v ústech měl hořko.

Strážní ho trhnutím zastavili a odstranili mu roubík. Jon-Joras, koneckonců důvěrně obeznámený se složitou etiketou dvora krále Por-Paula, zaujatým okem znalce sledoval ceremonie, které doprovázely vstup Jeho Jasné Svrchovanosti Předsedy, když jmenovaný zaujímal

své místo na Trůně. Roelorex III. byl svižný štíhlý muž, kterému táhlo na čtyřicítku; zkřížil nohy v nachových trečkách a nepatrně pokynul hlavou a rukou. Strážní postrčili Jon-Jorase kupředu.

Ten se představil jako důvěrník svého krále a uvedl, proč je nyní zde na Prvotním světě... "na Zemi," opravil se a pokračoval: "Předkládám Mocnému trůnu k posouzení stížnost."

Mocný trůn, který se tvářil poněkud unaveně a poněkud cynicky, ho vybídl - tou nejnepatrnější změnou výrazu - aby ve svém projevu pokračoval. Jon-Joras vysvětlil, jak se octl na neplánovaném lovu na draka a popsal tu smutnou scénu. Předseda ihned zpozorněl - a byl ještě pozornější, když Jon-Joras pokračoval popisem toho hradu Kar-chee a toho, co se odehrávalo uvnitř.

Jon-Joras mluvil volně vsutku o všem... a vynechal jenom tu záležitost svého souboje s Thormem. Nezdálo se mu to být na místě a kromě toho se nedokázal přimět, aby u těchto děsivých vzpomínek prodléval.

"Pak dva z těch lidí, co si říkají Básníci, souhlasili, že mě dovedou zpět do Peramis," zakončil svou řeč, "a proto jsem s nimi šel."

"A proto," opáčil Předseda, který tak poprvé promluvil, "a proto jste cestovali v noci a ve dne jste se skrývali."

"Já... mně nikdy nenapadlo o tom přemýšlet," zakoktal Jon-Joras. Byla to pravda; skutečně ho to nikdy nenapadlo. "Byla noc, když jsme se rozhodli vyjít, a zdálo se mi přirozené, že si přes den odpočineme... Skrývat se? Já... měl jsem za to, že je to místní zvyk..."

Předseda vstal tak rychle - ale přitom vůbec ne spěšně - že Jon-Joras stěží postřehl nějaké podrobnosti toho pohybu. Namířil prstem na Jon-Jorase a řekl jasným, rychlým hlasem: "Lžeš. Spolčoval jsi se nejen se zloději, ale i s psanci a s rebely - nejhorším a nejnebezpečnějším druhem psanců. Odsoudil ses sám doznáním z vlastních úst a toto je rozsudek, ke kterému jsme dospěli v Naší funkci Nejvyššího soudce: v čase, o kterém bude rozhodnuto později, budeš odveden na místo, o kterém bude rozhodnuto později, a tam budeš pověšen za nohy se svázanýma rukama a nohama a zastřelen lučištníky."

Ohromený Jon-Joras, natolik nevěřící vlastním uším, že necítil ani zlost, ani strach, sledoval, jak Předseda odchází rychlými, krátkými krůčky. Sotva cítil, jak mu opět cpou do úst roubík. A pak ho strážé odvedly.

* * *

Trond sebou trhl, zachrochtal a zavrtěl hlavou. Serm se tvářil ztrápeně a neustále se obviňoval. "Nikdy jsem ti neměl nasadit do hlavy ten nápad," kvílel, "aby ses odvolával k Nosáčovi. Kdo by si to byl

pomyslel? To přesahuje veškeré chápání - že, Tronde? Ó takové věci jsem nikdy neslyšel - popravít člověka z vnějšího světa! Že, Tronde?"

"Ne! A nehodlám se o tom doslechnout ani teď," prohlásil Trond řízně. "Žádné obavy, mládenče - tohle je čas na zoufalá opatření a já je také provedu!"

Když se blížili k dozorci, ten se na ně podíval s melancholickým uspokojením.

Trond pokrčil rameny. "No, jak jsem mu řekl, beztak nikdo nežije věčně. Je to tak?"

"Jasně."

"'Nezmítej se,' řekl jsem mu; 'zůstaň viset klidně a dej lukostřelcům dobrý cíl a budeš to mít rychleji za sebou.' Že ano?"

"Právě tak jim to dycky říkám. Jasně."

"Takže co bychom chtěli: chceme mu uspořádat velkolepý mejdan na rozloučenou - jídlo, pití, zábavu..."

Dozorce zvolna přivřel pravé oko a zkřivil spodní ret na znamení pochopení a souhlasu. Pak zamnul ukazováčkem o palec. Trond sesmekl z jednoho prstu prsten a položil si jej na dlaň. Dozorce okamžitě prohlásil: "Ta cetka moc nevynese." Ale nepřestal se na prsten dívat. V očích se mu odrazil záblesk světla. Nepřestal se na prsten dívat.

"Vynese dost. Co říkáš, bachaři? Prodej ho, nech si polovinu a za zbytek nakup chlast a něco na zub."

Natáhl dlaň. Dozorce s potlačovanou dychtivostí sebral prsten a s pokryteckou lítostí vzdychl. "To je moc zlý... moc zlý... hezkej prstýnek... milej kluk. Jasně. Jasně. S radostí udělám, co budu moci. Rád to udělám. Na svůj podíl koukat nebudu. Nevemu si ani 'ň'. Spolehněte se na mě. Postarám se vo všechno, co potřebujete."

Prsten zmizel v kapse jeho umaštěné staré košile. Trond mu poděkoval a odvedl Jon-Jorase. "Je to pěkný mizera," zamumlal. "'Nevěrně si ani 'ň'! Tím chce říci, že sebere nejméně dvě třetiny."

Až nyní se do mladíkova srdce vkradl strach ze smrti. Ucítit je až v krku a zamrazilo ho. "Poslechni," řekl nejistě, "já nechci žádné mejdany, já chci..."

"Chceš se dostat ven. Jasně." Trond mu poklepal na ruku. "Neboj se, příteli. Dozorci takový šmuk nemohou udat v žádném řádném klenotnictví. Jeden pohled na něj a klenotník volá stráž. Ne... Něco takového od něj koupí jedině překupník a v Drogue je jenom jeden překupník, který kšeftuje se šmuky takovéhle hodnoty: Starý Boke. A ten z něj celou historku vytáhne dřív, než mu dá jediný halíř. A..." poklepal na Jon-Jorasovu chladnou a zpocenou ruku naposledy, "Starý Boke předá slůvko dál, tam, kde to bude k užítku. Básníci mají ve městě nějaké přátele. Neměj strach. Říkám ti to znovu. A dneska v noci spi lehce. Slyšíš? Spi jen na půl oka..."

Jon-Joras ve skutečnosti samozřejmě nespal vůbec. Jak jedna skrovná náplň oleje v maličkých věžeňských lampičkách po druhé docházela a čadící knoty se scvrkávaly v pomrkávající rudá očka v temnotě a pak mizely, propadl se do jakéhosi horečnatého blouznění. Cítil závrať a nevolnost; ta závrať v něm vyvolala pocit, jako když visí hlavou dolů; řemínky na kotnících jeho bot se proměnily v pouta, která mu svazovala nohy, a z každého tuhého stébla rákosu, jež proniklo jeho uvolněným oděvem, se stal dřík šípů, který probodá-val jeho vyděšené tělo.

Pak se náhle ta iluze změnila. Všecko, všecičko jako by byl jen sen: útěk z hradu Kar-chee, souboj s Thormem, dlouhá cesta po velké řece, zajetí a uvěznění, to všechno byl jen sen. Stále je v hradu Kar-chee a nic z toho ostatního se nestalo. Avšak - a tohle věděl s děsivou a naprostou jistotou - všechno se to stane, každický detail a drobnost. A on tomu nedokáže zabránit, už to začalo a důkazem toho bylo, že už opět cítí kouř z hořících pochodní.

S potlačeným zaúpěním a s povzdechem, z větší části úlevným - neboť i nejistota života poblíž Huea byla lepší než jistota rozsudku smrti - zdvihl hlavu, aby se podíval na světlo loučí, které, jak si byl jistý, cítil. Přitom zapřemítal, zda se skutečně musí držet předurčeného sledu událostí... nebo zda existuje nějaká možnost, jak vyváznout. A pak se jeho mysl úplně probudila, stejně jako jeho tělo.

Nad hlavou mu zazněl zvláštní tichý šoupavý zvuk. Změna v rytmu dechu Tronda a Serma mu prozradila, že si oba také uvědomují, že se děje něco neobvyklého. Beze slova potmě opatrně vstali. Někdo se dotkl Jon-Jorasovy paže, sjel po ní až k dlani a za ruku ho vedl tmou. Jon-Joras se podvolil. Ucítil provaz... dřevěnou tyčku... další provaz. Trond - ty pevné paže, to musel být Trond - ho pobídl nahoru. Jon-Joras se chopil provazového žebříku a začal šplhat.

Dveře, ze kterých žebřík visel, snad kdysi měly vést do chodby ve vyšším patře, které však nebylo nikdy postaveno. Po nesčetné roky vedly do prázdna, do vzduchu - až na to, že se samozřejmě ve skutečnosti nikdy neotevíraly. Spolu s ostatní stěnou byly ty dveře kdysi nabíleny a stejně jako na ostatní stěně se na nich od té doby usazovaly prach, špína a saze.

Pochodeň, jejíž pach Jon-Joras cítil, hořela na konci hořejší chodby. Zpočátku nerozeznával žádnou z tváří, patřících lidem, kteří drželi provazový žebřík. Než za ním však nahoru postupně potmě vylezli Serm a pak Trond, jeho oči se přizpůsobily kalnému světlu. A když se

jedna z tváří obrátila, aby dohlédla na pečlivé zavření dveří za nimi, okamžitě ji poznal. Henners!

* * *

Dokonce i ve tmě, rozptylované pouze šerým svitem jediné pochodně, měly chodby a síně, kterými procházeli, holý a zašlý vzhled dlouho opuštěných věcí. Zazděná okna slepě hleděla a všude kolem se válely zborcené a prachem pokryté kusy nábytku. V jednu chvíli Jon-Joras šlápl na suché krysí kosti a ty zakřupaly a zapraskaly. Otrásl se a dral se spěšně dál kupředu.

Konečně zanechali úzké prostory za sebou a dorazili na rozlehlou plošinu, z níž po jedné straně sbíhala kaskáda širokých schodů do ohromné tůně temnoty. Na Hennersův pokyn všichni přistoupili k vyřezávanému zábradlí a na okamžik se zastavili, aby uhasili pochodně metodou stejně primitivní jako účinnou (a s bosýma nohama jednodušší, než plamen udupat). Pak si v naprosté tmě hmatem hledali cestu dolů po širokých schodech, přičemž se šourali v hadovitém zástupu, kdy každý držel za rameno muže před sebou.

Schody se zdály být nekonečné a patro, na kterém končily, ještě nekonečnější; tu a tam se přitiskli ke zdi. Jednou se v náhlé, nevyjádřené a všeobecné shodě zastavili a zadrželi dech. Daleko, daleko před nimi někdo v pravém úhlu křížoval jejich trasu, nejistě svíral v ruce lampičku a cosi kvílel nebo snad zpíval... nelidským, vrnivým hlasem, který v Jon-Jorasovi zmrazil krev. Nakonec hlas, světlo i zvuk kroků odumřely a muži vyrazili dál.

A stále šli dál.

Po nekonečných černých rocích povrch země zhrubl, zvlhl a Jon-Joras, stejně jako bájný poutník nesčetné věky před ním, spatřil nad hlavou nádherné hvězdy.

VIII.

Přehnané a téměř nevěřící potěšení Jetra Yi z Jon-Joraso-va návratu brzy opadlo, když uslyšel to, co Jon-Joras musel vyprávět.

"Takže je to pravda? Je to pravda! Leccos jsme se sice už doslechli, ale, jak jistě pan královský důvěrník chápe, nechtěli jsme tomu uvěřit. Ale... Och, to je strašné! To je neuvěřitelné! Značkovat draky na nesprávném místě - panebože! Ale... chci říci... cvičit je, aby se z nich stali zákeřníci! To je horší než všechno, co si dokážu představit!"

Jeho gumové rysy se šokovaně rozšířily a zkřivily. Odvedl Jon-Jorase ke svému nadřízenému, vrchnímu agentovi Lovecké společnosti v Peramis, jistému Willsovi H'voroví. H'vor byl tělnatý chlapík. Začal se

chvět a potom třást. Ještě než Jon-Joras skončil, tlustý obličej a povislé tváře vrchního agenta a chabé svaly na jeho pažích, jež odhalovala košile s krátkým rukávem, se třásly jako sulc. Zuby mu drkotaly. Křečovitě se přemohl natolik, aby dokázal promluvit.

"V...v...v...všechny nás m...m...mohli zabít!" vybuchl. Jeho představivosti očividně neunikla žádná myslitelná podrobnost takové příšerné smrti. "J...jak si m...můžeme být jistí?" vykřikl.

"Jestli jsou draci označkování poctivě? A jestli jsou zákeřníci nebo ne? Tím si jistí být nemůžete," řekl Jon-Joras. "Předpokládám, že to je součást jejich cíle - tedy cíle těch psaneckých Zabíječů psů." Nekonečně ho bolela zraněná paže, bylo mu špatně, cítil se slabý a měl hlad.

"Spojte mne, prosím, komunikátorem se Základnou Konfederace," požádal. "A pak... pak... myslím, že bych měl navštívit lékaře..."

Wills H'vor mávl svou roztřesenou sádelnatou ploutví s pěti prsty. Instinktivní úslužná reakce Jetra Yi postrádala mnoho ze své obvyklé podlézavosti, nicméně i tak se mohl přetrhnout, aby příkaz vykonal. Za slepým průčelím komunikátoru se střídaly hlasy a Jon-Jorase už unavovalo, když stále dokola musel opakovat, aby ho přepojili na někoho výše postaveného - a pak začít znovu od začátku. Až konečně...

"Tady delegát Anse. Kdo volá?"

Mohlo to být dílem představivosti, nicméně Jon-Jorasovi se zdálo, že když se představoval (snad již po desáté) jako "...důvěrník krále Por-Paula z M. M. beta...", tón hlasu galaktického delegáta se nepatrně, avšak zřetelně změnil. Nepozastavoval se nad tím však a vychrlil ze sebe to, co potřeboval říci. Zajíkal se, opakoval se, ale nepřestával mluvit.

"Dobrá... to prozatím stačí," přerušil ho Anseův hlas. "Dopovíte mi to osobně. A teď kdy. Hmmm. Poslyšte... Dnes je Třetiden... Trajekt jste už zmeškal a další nepoletí dřív než příštího Prvodne. Já se právě teď nemohu uvolnit, jinak bych za vámi přiletěl speciálem. Mám poslat speciál pro vás?"

Nakonec se dohodli, že by si Jon-Joras měl odpočinout v lékařské péči do pravidelné každotýdenní cesty trajektu do příštího Prvodne. Mohl tak využít specializovaných zařízení v Lovecké chatě.

"Zatím," uzavřel rozhovor delegát Anse, "bude lépe, když tuto informaci nepustíme do oběhu. Ví o tom ještě...? Společnostáři Yi a H'vor? Předejte mi je. A vy, důvěrníku, se tím příliš nevzrušujte. Rychle se uzdravte."

* * *

V péči doktora Tu, terapeuta, promovaného na proslavených školách planety Maimon, přestala Jon-Jorase zranění brzy obtěžovat.

Ležel na pohovce ve svém tichém pokoji na konci jednoho křídla Lovecké chaty a vyhlížel průhlednou stěnou ven. Na vzdálenějším břehu velké řeky, stříbřitě tekoucí v zákrutech ve střední vzdálenosti, se tyčily temné a zelené lesnaté kopce. Před očima mu procházely výjevy, jako když se zvolna střídají obrazy.

Hala v Aelorixu... mladí lukostřelci při výcviku... zpívající pasažéři při letu na mimořádný lov... ty neuvěřitelné okamžiky, kdy se velký dračí samec nenechal odlákat... klopýtání lesem... štěkající psi... plesnivý tunel... hrad Kar-chee... výcvik zákeřníka... stříkající krev... dlouhý pád do vody... žár ohně a Thorm, snažící se ho bodnout nožem... plavba po široké, měsícem ozářené řece... smrdutá místnost vězení... netečná tvář Předsedy Droge.

Tyto obrazy se však postupně vytrácely, až zanikly úplně a nahradily je jiné: trávník uprostřed Koleje, jako modrozelený samet... hlouček chlapců, kteří pošťuchují jednoho ze svého středu - černovlasého, s bledým obličejem a vzdorného...

Pak i tyto představy zvolna, pomalu zmizely. Jon-Joras dál ležel na pohovce a odpoledne klesalo pod tíhou noci. Velké rudé slunce se na okamžik váhavě zastavilo na obzoru.

Když odnesli podnos s večeří a Jon-Joras si opět lehl, měl zcela určitý pocit, že ztrácí vědomí. Ne s prudkostí šoku, ani jako při pomalejším omdlávání, ale jako by se pomalu, nekonečně pomalu vytrácel ze světa smyslů.

Průhledná stěna ukazovala ztemnělou lesní scenérii. Kdyby se díval pečlivě, napadlo ho, mohl by zahlédnout, co číhá za stromy, než se scéna zatmí úplně. Chytím se pelesti lůžka, pomyslel si, vši silou a budu se držet pevně, pevně; když najdu ruce někde jinde, budu vědět, že jsem byl v bezvědomí...

Zdálo se jaksi důležité, aby to věděl. A tak, když zjistil, že svírá příkrývku, věděl, že nebyl při vědomí. A tehdy někdy vstoupil do jeho pokoje ten muž a ne vzpírajícího se Jon-Jora-se odvedl pryč.

"Zabíječ psů," zamumlal si Jon-Joras. "Zabíječ psů." Ale mýlil se.

* * *

"Měl jsem tě zabít, dokud jsi byl na mých pozemcích," prohlásil Aelorix. "A pohřbít tě pod hnojem jeleního chléva." Ústa měl zkřivená koutky dolů jako luk.

Omámený Jon-Joras jen tupě řekl: "Ale já jsem viděl vašeho syna umírat. Zemřel mi v náručí. On..."

"On alespoň zemřel se ctí. Dříve nebo později každý člověk tak či onak potká svého draka. Ten jeho byl špinavá záležitost - zákeřník.

Člověkem připravený zákeřník!" Aristokratovi se zadrhl hlas v hrdle a jeho tvář dávala najevo znechucení dokonce ve větší míře, než zármutek či vztek.

Jon-Joras zmateně zaprotestoval: "Ale já s tím nemám nic společného. Sám jsem tam mohl přijít o život. Já to nechápu. Nechápu!" vykřikl. Jeho úzkostný pohled padl na hrubě vyhlížejícího muže, který ho sem přivedl, a jeho ještě hruběji vyhlížející druhy. "A určitě ne... Vy! Vy nejste gentlemani! Proč to děláte?"

Jeho průvodce se krátce zasmál. "Á, myslel sis, že ses moc chytřej, ha. 'Zabíječ psů,' jsi mi řekl. To je jenom jeden z tvejch vomyšlů. Nejsem Zabíječ psů, ha, vo nic víc než gentleman. Nejspíš vo tomhle místě nakonec nevíš všechno. Tak já ti povím pár věcí, abych ti to vobjasnil. Jak nám to říká ten starej cvok, co se hrabe v ruinách? 'Plebejci'? No, tak my sme plebejci, ha. Ale to z nás eště nedělá Zabíječe psů! Nebo jak si rádi říkaj, svobodný farmáře. My nestojíme o farmaření, vokopávání brambor a tohle všechno. Ne..."

Jon-Joras neměl náladu uznávat hrubou logiku toho, co slyšel, ale přesto poslouchal. Mnozí plebejci Lovecký systém plně schvalovali kvůli zaměstnáním, která poskytoval, kvůli obchodům, které přinášel, kvůli barvě, kterou dodával jejich jinak šedivým dnům; schvalovali jej i z prostého zvyku a také proto, že se cítili být nadřazení Zabíječům psů - kteří se stavěli proti němu. A také proto, že je tím Systém spojoval s gentlemany, kterým záviděli - a s kterými se z toho důvodu identifikovali.

Bylo to tak složité. A zároveň tak prosté.

Marně Jon-Joras zdůrazňoval, že odhalení psaneckého programu záměrně špatného značkování dračích písklat a výcviku některých z takto poznamenaných jedinců v zákeřníky musí - tak či onak - nevyhnutelně vést k jeho selhání. Zbytečně prohlašoval, že on sám se k žádné straně nepřidal, že ho Hueovi lidé zajali a měli ho v úmyslu zavraždit.

K první obhajobě Aelorix pouze chmurně podotkl: "My víme, jak se o sebe máme postarat." A ke druhé: "Velká škoda, že se jim to nepodařilo." A dodal: "Ale nám se to podaří..."

Proč? Proč?

Jenže jeho otázky byly založeny na předpokladu, že převládá rozum a poctivá hra, které však za dané situace šly oboje stranou. Psanci si nyní přáli, aby jejich psanectví bylo odhaleno, a Jon-Joras se k tomu propůjčil. Takže uposlechl jejich pokynu. Takže byl na jejich straně. Takže se stal terčem veškeré zuřivosti gentlemanů a jejich posluhovačů.

A navíc - když Aelorix, již tak dávno, prohlašoval, že je nezávislý na Lovecké společnosti, mínil to pouze v omezeném, nejužším ekonomickém smyslu: Každý jednotlivý gentleman byl závislý na Společnosti, neboť Lovecký systém byl závislý na obchodu s vnějšími

světy a gentlemani, jako třída, záviseli na Systému. I taková omezená svoboda, jaké se těšil Aelorix, byla výjimkou.

"Myslíte si, že nevím, co jste zač?" otázal se pohrdavě. "Vy z vnějších světů? Banda zbabělců. Nejmenší náznak nebezpečí a už se na Zemi neukážete. A potom co? Máme se snad hrabat v hlíně - my?"

Pak, když se odmlčel, do zvuku jeho prudkého oddechování se vmísil jiný zvuk, který sem tiše dolehl zvenčí z noci... Hluboký, znepokojený, melancholický... výkřik roztouženého draka. Prakticky poprvé přišlo Jon-Jorasovi na mysl, zaujatou dosud vlastními obavami a potížemi, pohlížet na draka jako na draka - ubohé zvíře, předurčené k mučení, agónii a smrti pro zábavu jiného živočišného druhu, když všechno, co chtělo, bylo najít druha a tam venku, v chladné a kapradím zarostlé dálce se s ním spářit, jak mu velela příroda.

Pánův zrak i pohledy ostatních mužů zalétly směrem, odkud se výkřik ozval, krátce tam spočinuly, obrátily se zpět k zajatci a navzájem se setkaly. Ať už vyjadřovaly jakékoliv myšlenky, soucit mezi nimi nebyl. Dřívější Jon-Jorasův průvodce se začal šklebit.

"Je tady," řekl.

Aelorix přikývl. Jon-Joras ucítil, jak ho mrazí v celém těle. "Co..." začal.

"Dříve nebo později," citoval Aelorix sám sebe, "každý člověk tak či onak potká svého draka. Slyšíš ho? Tenhle je tvůj."

IX.

Poslední Aelorixova slova k jeho zajatci a někdejšímu hostu zůstala nedořečena, ale toho nebylo třeba. "Proč bys ty měl být naživu a on měl být mrtvý..." řekl Aelorix; tvář se mu zkřivila zármutkem a nenávistí. Byl to prastarý lidský výkřik - Proč zrovna já a ne někdo jiný? a Aelorix ve své hořkosti a vzteku, živeném z mnoha pramenů, z nějakého důvodu ze smrti svého syna obviňoval Jon-Jorase.

Byla doba mezi rozbřeskem a časným ránem. Nebe bylo většinou šedivé, avšak mlhy na východě začaly růžovět. Když Jon-Jorase vyvedli z malého domku v lesích, bylo všude ticho a chladno. Gentleman sám už nepromluvil, avšak jeho neurození hrdlořezové kleli, bručeli, odchrchlávali, odplivovali si a stěžovali si na zimu. Jak šli po sotva viditelné stezce, padala na ně rosa.

"Zatroubíme na něj, Velký?" zeptal se jeden z mužů. Aelorix přikývl. Chlapík zašmátral v brašně, kterou měl u boku, vytáhl malou láhev, zaklel, vrátil ji zpět, zalovil znovu a tentokrát vyndal cosi vyrobeného ze dřeva a kůry a přiložil si to ke rtům. Tváře se mu naduly. Kdyby to Jon-Joras neviděl na vlastní oči, nikdy by neuvěřil, že to, co slyší, vychází odjinud než z dračí tlamy.

Měkké, smutné tóny odezněly v kalném vzduchu. Všichni naslouchali a byli zticha. Chvíli se nedělo nic. Pak se z dálky (pro Jon-Jorase neodhadnutelné) po pravé straně ozvalo něco, co znělo téměř jako hlubší ozvěna téhož zařvání. Muži přikývli.

"To je von," prohlásili. "Vo moc se za noc nehnul." Muž, který stál za Jon-Jorasem, do něj strčil. "Přidej," poučil ho.

Zanedlouho dorazili na kraj lesa a vyšli na rozlehlé a ploché, park připomínající prostranství, porostlé trávou, vysokou do pasu, z níž tu a tam vyčníval nízký strom. Znovu muž napodoboval dračí volání, a znovu a znovu. A skutečný drak odpovídal a jeho hlas se blížil.

Uprostřed velké mýtiny se všichni zastavili. "Tady končíme," řekl jeden z hrdlořezů. Naposledy Jon-Jorase bolestivě šťouchl do ledvin tupým čumákem krátké lovecké pušky. "Nehni se vodsud," varoval ho, "dokud se drak neukáže. Nebo..." Napodobil zvuk výstřelu.

"Potom, až bude tady, se můžeš hejbat, jak chceš. Možná - když budeš mít kliku - když budeš dost rychlej..." Pokrčil rameny.

Jon-Joras se napůl obrátil a sledoval, jak svižným krokem odcházejí směrem, odkud přišli. Pak se obrátil zpět, aby sledoval les před sebou. V nohách mu škubalo, ale on ten popud k útěku potlačil. Po dlouhé době, alespoň jak se mu zdálo, se za ním opět ozvalo volání samice a z lesa před ním na ně odpověděl samec.

Ve větru, který zavál od západu, se zakymácel strom a potom další. Ucítil srdce až v krku a trhl hlavou, když postřehl, že ta druhá pohybující se věc není strom. Dlouhý krk se kolébal ze strany na stranu a drahokamy očí se žlutě a zeleně třpytily. A pak se na otevřené prostranství vyvalilo i tělo. Velká tlama se rozevřela a zařvala svou odvěkou otázkou.

A pak došlo k něčemu zcela neočekávanému. Dračí řev zezadu... ale ne pokorná volání dračí samice jako předtím. Tohle byl samec, další samec, vzdorný a vyzývavý; zároveň s ním sem dolehl silný a hořký zápach samčího pižma. Jon-Joras cítil, jak se mu svírají vnitřnosti. Je v pasti! Před ním a za ním! V pasti...

Drak před nimi rozmrzele zabučel. A Jon-Jorasovi to všechno do sebe zapadlo.

Za ním není žádný dračí samec, právě tak, jako za ním není žádná dračí samice. Ten řev vychází z téhož zdroje - z malého nástroje ze dřeva a kůry. A ten dračí pach pochází z lahvičky v téže brašně. Byl oklamán! On i ten drak, oba. Až na to...

Až na to, že drak to neví, nemůže to vědět. Jeho drobný a momentálně znepokojený mozek slouží hlavně jako místo pro vyúčtování instinktivních reakcí. Samice: Jdi za ní. Samec: Bude ji také chtít: Zlikviduj ho.

Samec nyní úplně vyšel z lesa a vydal se těžkým krokem přes mýtinu. Vystřeloval přitom svým rozeklaným jazykem a ochutnával vzduch... vzduch, v němž se Jon-Jorasův vlastní pach mísil s pachem toho "druhého"... a v tom hrubém vědomí se nyní lidský pach neoddělitelně spojoval s pachem sexuálního soka a protivníka.

Drak ten podvod neprohlédl, ale člověk ano. A ten člověk uvažoval a ten člověk vzpomínal - a ten člověk si vzpomněl, co mu říkal Hue v hradu Kar-chee - že tupý mozek velkého zvířete se dá ovládnout jedině lstí. Aelorix a jeho nohsledi neměli nic z obvyklého loveckého aparátu. Neměli nadháněče, pištce, lučištníky ani praporečníky. Všechno nastražili pomocí vábničky a pachu, získaného z pižmových žláz nějakého mrtvého dračího samce.

Jon-Joras neměl nic, kromě svého důvtipu.

Vítr zezadu opět přinesl ošklivý zápach a samčí řev. Drak vpředu se na vteřinku zastavil a pod zelenočernou kůží se mu zuřivostí třásly mocné svaly. Lícni torby se mu začaly nadouvat vztekem. Zabučel, zasyčel a dal se do běhu. Běh?

Přesně v tohle doufali: že Jon-Joras zpanikaří. Že se rozběhne. "Možná když budeš mít kliku když budeš dost rychlej..."

Jenže žádný člověk se nedokázal pohybovat dost rychle, aby se před rozzuřeným drakem dostal do tak vzdáleného bezpečí. Dávno předtím, než by měl šanci dosáhnout pochybného útočiště v lese (s mohutnou drtivou lokomotivou dračího těla, která rozhrnuje stromy jako rákosí, za zády), drak by ho zahlédl, po pachu by v něm poznal nepřítele a dohnal by ho, chytil by ho, roztrhal by ho a zadupal.

Tak byla tedy zamýšlena ta hra. A tak byly rozdány karty.

Jenže Jon-Joras nehrál podle těchto pravidel. Nohy se mu stále podlamovaly a chvěly, ale on je nechal být. To, čím nyní pohyboval, byly ruce, a to rychle. Paže a tělo vyklouzly z volné nemocniční košile, která byla jeho jediným kusem oděvu; paže vztáhl do nízkých větví nízkého stromu, sotva odrostlejšího mladého stromku, a košili na ně uvázal za rukávy. Nevinný větřík se jí ihned zmocnil a ona sebou pleskala, poletovala a tančila.

Jestli ji ty lesklé, žlutě a zeleně se blýskající oči postřehly, nedokázal Jon-Joras s určitostí říci. Avšak drak v tutéž vteřinu zaryčel a v tutéž vteřinu se Jon-Joras sehnul do trávy, která mu sahala po holá prsa a nyní se zavřela nad jeho obnaženou hlavou. Stále neutíkal.

Šel. Kolena se mu třásla, tělo mu zaléval pot, ruce si přitiskl na rychle bušící a vyděšené srdce a šel trávou pryč v pravém úhlu k drakově dráze. Nevzhlédl ani tehdy, když se země roztrásla a hluk se přiblížil a zesílil. Jeho osud nyní závisel na chudobě duševního vybavení zvířete; Jon-Joras kráčel dál a doufal, že se drak neodchýlí z dráhy, a věřit, že jeho pozornost v tom okamžiku upoutává zrádná košile.

Mužům, ukrytým v lese, to mohlo připadat, že když uvázal košili na strom, omdlel. Dojde jim, proč ji tam uvázal? Budou mít podezření, kterým směrem se dal, jestliže neomdlel? Bylo pravděpodobné, že si spočítají, že pokud se nyní nechoulí u paty stromu, určitě se dá nejkratší cestou z mýtiny - tou, kterou právě jde.

V tom případě se mohou docela dobře rozdělit a pokusit se ho obejít a nadběhnout mu. Nemohli ovšem jít rychle, protože si nemohli dovolit se objevit na mýtině a lesem jim to půjde pomalu.

Slunce bylo nyní dost vysoko na to, aby cítil jeho paprsky. Aniž by zdvihl hlavu či šíji, nebo aniž by zrychloval krok, zatočil a zamířil ke slunci. Draka neviděl, ale cítil jej, když ho po levé straně s rykem míjel. Šel a nezastavoval se.

Nevšiml si ho! Nevšiml si ho!

Že si drak všiml košile, bylo celkem jisté, protože se zastavil a Jon-Joras zaslechl praskání stromu a (jak byl přesvědčen) trhání a páření látky.

Jon-Joras šel dál, slunce mu hřálo holá ramena a náhle přestalo, tráva zmizela za ním a půda byla mechovitá a nad hlavou měl stín. Pomaličku a opatrně, avšak stále sehnutý, se obrátil. Byl v lese... a v bezpečí.

O něco dál slyšel draka, ale Jon-Joras nedokázal říci, zda je skutečný nebo falešný.

* * *

Už jednou se nacházel ztracený v lesích poté, co se drak činil na mýtině, a nyní na tom byl o to hůř, že byl nahý. Co se však týkalo všeho ostatního, měl za to, že je na tom podstatně lépe. Jednak nemohl být daleko od města, protože ho tentokrát vedli pěšky, nikoliv vezli kluzákem. A jednak, pokud by se opět octl mezi Zabíječi psů, mohl by počítat s pomocí místo se zajetím.

Nejvíce ze všeho na tom byl ovšem lépe proto, že už měl zkušenosti. A nacházel se tam, kde nyní byl - a ve stavu, v jakém nyní byl - ne proto, že by otupěle prchal ze scény, na jejímž vzniku neměl nejmenší podíl, nýbrž proto, že se sám dostal z ohrožení do bezpečí. Byl nahý, jak přišel na svět, a byl sám, z jedné strany divokou bestii a z druhé strany lidi, kteří mu usilovali o život.

Ale - jak zjistil ke svému překvapení - už se nebál.

Všude kolem něj se vznášela čistá, sladká vůně lesa. Šedý tvoreček, jehož jméno naprosto neznal, se na chvíli zastavil cestou vzhůru po kmeni nakloněného stromu a zvědavě ho pozoroval.

"Když jsi na pochybách," řekl si Jon-Joras nahlas, "chovej se jako domorodci."

Následoval šedé stvoření na strom a rozhlédl se kolem.

* * *

Oblek dr. Cannatina byl poněkud malý a nápoj, který mu archeolog naléval z kotlíku na ohni vedle vykopávek, až příliš horký a hořký, ale Jon-Joras si v nejmenším nestěžoval. Archeolog se zdál být překvapen jen nepatrně, když si jeho mladý známý k němu vykračoval z lesa ("Na Grimaldi gama," vysvětlil později, "kde jsem udělal největší kus práce, chodili lidé nazí celou dobu.") Nyní se již zdálo, jako by už zapomněl, že vůbec někdy byl překvapen.

"Tři střepy a polovina skleněné láhve na medicínu se vám možná nezdá být mnoho," vykládal dr. Cannatin. "Na dvoutýdenní práci, myslím. Ale mohu vás ujistit, že hodnota těchto..."

"Na M. M. beta neexistuje žádná archeologie, která by stála za řeč," poznamenal Jon-Joras.

"Ano, to mi lidé stále říkají. Divím se, jak tam žijí. Jak tam vůbec dokáží žít?"

Mladík na to neměl odpověď a pouze se unaveně usmál. Jeho poslední hostitel mu dál začal vysvětlovat, že láhev není nijak vzácného druhu, ba naopak, nachází se dostatečně často na to, aby se její přítomnosti dalo využít k datování jiných artefaktů. "Nejsme si ovšem zcela jistí, jaké ona medicína měla jméno. Hrospard Uu - určitě jste četl jeho Prozatímní glotochronologii ichtyopofágního lidu z Algolu - Uu tvrdí, že se nazývala 'colacola' na druhou stranu dr. Pix, odborník na neznělé retní souhlásky, trvá na tom, že správný tvar zní 'ko-ko-kol'.

Poněkud nazlobeně vzhlédl, když nad nimi zabzučel kluzák a dosedl asi sto yardů od nich.

"Už jsou tu zase ti otravní lidé," poznamenal usouzeně. Z kluzáku vystoupilo několik lidí. "Ten velký chlapík tu dnes ráno byl už dvakrát a vykládal nějaké nesmysly. Prý je z toho příšerného místa, kde nemáte žádnou archeologii. Jak tam jen žijí?" otázal se sám sebe, protože jeho mladý host se prudce zdvihl a odkráčel. "Jak tam jen mohou žít?"

Při prvním zabzučení kluzáku a při pohledu na něj v Jon-Jorasovi hrklo. Nemyslel si, že by kluzák mohl přivážet Aelorixe a jeho hrdlořezy; ale přesto - člověk nikdy neví. Za malou chvíli se opět uvolnil. V přítomnosti archeologa z Konfederace se ničeho neodvážil. A pak cestující vystoupili...

Velký muž stál a díval se, jak se Jon-Joras blíží. Tvář měl nehybnou a přísnou, jako by se jen s námahou zdržoval výčitek. Při pohledu na to mladíka bodlo u srdce. Třebaže se mu snad nepodařilo vyplnit pokyny, které dostal, za daných okolností si vedl docela dobře. Ztraceně dobře. Zdvihl hlavu a šel dál.

Výraz tváře velkého muže se roztříštil jako maska z porcelánu. Udělal dva kroky kupředu a sevřel Jon-Jorase do náručí.

"Můj pane a králi," oslovil ho Jon-Joras.

Delegát Anse byl malý, tenký a pedantický mužík se světlými vlasy a vystříhanou tonzурou, jak bylo na jeho rodném kontinentě zvykem. "Odvedl jste opravdu kus dobré práce, důvěrníku," prohlásil. "Blahopřeji vám k tomu a blahopřeji i vám, náčelníku Důvěrné rady, k vašemu výběru."

Por-Paulo poněkud nepřítomně přikývl a dál se díval na svého podřízeného pohledem, v němž se zračila náklonnost. V Jon-Jorasovi však delegátova slova vyvolala (rozhodně ne nepříjemný) šok. Náčelník Důvěrné rady! Por-Paulo byl jedním ze stovek "stínových vládců", vybíraných losem z tisíců nejvyšších úředníků!

Por-Paulo nyní přikývl, vyburcovaný situací, o níž delegát mluvil. "Ano," řekl, "a teď jde o to, co s celou tou věcí uděláme."

Jon-Jorasovi prolétla hlavou náhlá myšlenka. "Váš lov... samozřejmě na něj teď nepůjdete... je to příliš nebezpečné..."

"K čertu s lovem!" vykřikl Por-Paulo. "Myslíte si, že jsem vás sem poslal, abyste tu dělal úředníka přes rezervování pokojů? Chtěl jsem... měl jsem v úmyslu... Podívejte: moje období vyprší za čtrnáct měsíců a naprosto nemám v úmyslu se ucházet o další kralování. Vykonal jsem svou povinnost - ale už celé té opičárny mám dost. Je to, jako když žijete ve zlatém svěráku, a mám pocit, že jestli mě v něm ještě chvíli budou mačkat, vylétám z kůže. Ne... Naskytla se mi příležitost pracovat pro Konfederaci na dalších málo zalidněných světech a hodlám jí také využít."

Mám výsadu vybrat si sám svého asistenta. Chtěl jsem vás. Zdál jste se mi jako nejslibnější důvěrník, jakého jsem kdy měl. Ale musel jsem se ujistit; nebylo by moudré si vás vybrat, dokud neukážete, co dokážete, když jste odkázaný sám na sebe. A tak když se vyskytly zvěsti o tom, co se děje tady na starém Prvotním světě, a Důvěrná rada mě požádala, abych to omrkl, rozhodl jsem se poslat vás napřed. A měl jsem pravdu."

Otázal se Jon-Jorase, zda by byl ochoten věnovat rok potřebnému postgraduálnímu studiu. Mladík zvolna přikývl. Zřetelně věděl, že kdyby se mohl rozhodnout nezávisle, vybral by si stejně něco podobného. Jiné světy, jiní lidé, nové situace, nové výzvy. Byla to dobrá životní perspektiva.

"Ale co se bude dít tady?" zeptal se. "Něco se tu musí udělat hned."

Delegát Anse odpověděl otázkou: "Nemáte sám nějaké návrhy - po tom všem, co jste tu viděl?"

Jon-Joras měl - a důrazně. "Jednak se musí vyhlásit přinejmenším desetileté moratorium na veškerý lov," prohlásil, "aby falešně označovaní draci měli čas vymřít. A vlastně... vlastně by bylo lepší, kdybychom nebyli závislí na jejich přirozeném úbytku. Možná by se dalo poslat sem vyhlazovací oddíly s těžkými zbraněmi a prostě ustřelit hlavu všemu, co se ještě nevyklubalo z vejce. To si ještě budeme muset promyslet.

Každopádně by desetileté období bez lovů a bez příjmů mělo být přiměřeným trestem pro naše přátele gentlemany. Někteří z nich samozřejmě zkrachují. Ale to je v pořádku. Snad nemusím říkat," hlas i tvář mu ztvrdly, "že by se podle mého mělo dostat zvláštní pozornosti jak Aelorixovi, tak tomu nafoukanci Předsedovi Droque."

"Ale co se zbytkem problému," otázal se Por-Paulo. "Co Zabíječi psů a jejich touha po svobodě a po další půdě?"

Delegát Anse zavrtěl hlavou. V daném okamžiku neměl žádné návrhy. Pak mu tváří prolétl záblesk. "Vy máte nějaký nápad?" zeptal se.

Ano. "Zde jsou potíže všude kolem řeky," pravil Jon-Joras zvolna. "Ale co je za řekou? Kdysi jsem se na to sám sebe ptal - zdá se to tak dávno, ale není tomu dlouho - když jsem se díval na otáčivý globus v hale Lovecké chaty. Co je za řekou? Nu - za řekou je les a za lesy jsou stepi a pak hory. Tak. A co je za horami? Poušť. A ještě za ní? Za pouští jsou další lesy, další stepi, další řeky a další hory."

Por-Paulo podotkl: "Právě tak, jako na téhle straně, až na to..."

Až na to, že tam nikdo nežil. Ty kraje byly prázdné od doby, kdy vláda Kar-chee způsobila téměř vyhubení lidské rasy; a možná už i dřív, kdy velká vlna stěhování ke hvězdám začala zbavovat Zemi její rojící se populace.

"Víte, problém vlastně ani nespočívá v přemnožení lidí v této oblasti," řekl Jon-Joras. "Jenom tenhle kus země by dokázal uživit mnohokrát víc lidí, než kolik tu dnes žije. Jenže gentlemani jí většinu nechávají ležet ladem jako dračí rezervaci. A stepi ovšem patří kočovným pastevcům."

Delegát Anse s pečlivou výslovností pravil: "Už to desetileté moratorium na lovy budeme prosazovat a kontrolovat dost těžko. Někáká prudká trvalá sociální změna, založená na trvalém zrušení lovů, bude sotva přijatelná."

Jon-Joras zavrtěl hlavou. "Já nenavrhuji rozdělit tuhle část kontinentu mezi lidi, toužící po půdě. Navrhuji přestěhovat je tam, kde je dost země a žádní lidé - a zejména kde se nekonají žádné lovy. Myslím, že si vzpomínám, že už kdysi dávno na Prvotním světě existovaly migrace. Nevím přesně, proč k žádným nedošlo v posledním období, ale hádám... strach z draků v lesích... obavy z nepřátelství kočovníků... strach z velkých hor a pouští...

Ale dá se to překonat. Dá se to udělat. Všichni, kdo nejsou spokojeni s tím, jak se dnes věci v městských státech mají - a je jich spousta - mohou být přestěhováni za hory a poušť. Myslím, že by k tomu nakonec stejně byli donuceni. Ale budou potřebovat pomoc. My jim ji můžeme poskytnout, Konfederace to dokáže, může jim pomoci přesídlit a usadit se. Ale jenom těm, kdo chtějí věci uspořádat jinak - žádná panství, žádné lovy, žádné společenské třídy. Ti, kterým se věci líbí tak, jak jsou, mohou zůstat tady."

Oba starší muži chvilku mlčeli.

"Nevidím důvod, proč by to nešlo," odvětil nakonec delegát Anse.

"Mohlo by to fungovat," přitakal Por-Paulo. A pak dodal: "A teď - co kdybychom sehnali nějaké šaty, které vám padnou, a pak to oslavili tím nejlepším, co Peramis může nabídnout? Máme si spoustu co..."

"Ano, jistě," odpověděl Jon-Joras. "Seženeme šaty. Ale naše oslava bude muset ještě chvilku počkat. Nevím přesně jak dlouho. Než se pustím do čehokoliv jiného, musím někoho najít."

Por-Paulo se zatvářil, jako když to slyší nerad. Pak jeho překvapený výraz vystřídal úsměv. "Je to děvče?" otázal se.

"Ano," odvětil Jon-Joras. "Jedno děvče."

Přeložil Jiří Engliš